

MAURICE LEBLANC

MISTERUL ESARFEI PURPURII

Maurice Leblanc
Les confidences d'Arsène Lupin
Editions Pierre Lafitte
Paris, 1921

MAURICE LEBLANC

MISTERUL EȘARFEI PURPURII

(Confidențele lui Arsène Lupin)

Traducere de TEODORA POPA-MAZILU

EDITURA ULISE
1991

Maurice Leblanc

Coperta de: Teodora Popa-Mazilu

ISBN 973—550—000—0

SEMNUL UMBREI

— Am primit telegrama dumitale, îmi spuse, intrând, un domn cu mustață cenușie, îmbrăcat într-o redingotă maro, și cu o pălărie cu boruri largi. Iată-mă! Ce s-a întâmplat?

Dacă nu l-aș fi așteptat pe Arsène Lupin cu siguranță că nu l-aș fi recunoscut sub acea înfățișare de vechi militar în retragere.

— Ce s-a întâmplat? am replicat, oh, nu mare lucru; doar o coincidență, dar destul de bizară. Și cum știu că dumitale îți place să te amesteci în afaceri misterioase, cel puțin tot atâta cât să le și combini...

— Despre ce-i vorba?

— Ești ocupat?

— Foarte ocupat, dacă afacerea în discuție nu merită osteneala să mă deranjez. În concluzie, treci direct la obiect...

— Haidem deci la obiect... începe, te rog, prin a arunca o privire asupra acestui tablouș pe care l-am descoperit săptămâna trecută într-un magazin prăfuit de pe malul stâng al Senei și pe care l-am cumpărat pentru rama stil empire, cu două rânduri de frunze. Căci pictura e detestabilă.

— Detestabilă, într-adevăr, spuse Lupin, după o clipă, dar subiectul în sine nu-i lipsit de savoare... Acest, colț de curte veche cu rotonda sa cu coloanele grecești, cadranul solar și bazinul său, fântâna părăsită, construită în stilul Renașterii, scările și banca asta de piatră... Ei bine, e foarte pitoresc.

— Și autentic, am adăugat. Pânza, bună sau rea, n-a fost niciodată scoasă din rama ei empire. Dealtfel, iată data

aici... Uite, jos, în stânga, aceste cifre roșii, 15-4-2 care înseamnă evident, 15 aprilie 1802...

— Într-adevăr... într-adevăr... Dar dumneata vorbești de o coincidență și până aici nu văd nici una...

M-am dus să iau dintr-un colț o lunetă pe care am așezat-o pe trepidul ei și pe care am îndreptat-o, pe fereastra deschisă, către fereastra deschisă a unei cămăruțe situată în fața apartamentului meu, pe partea cealaltă a străzii. L-am rugat pe Lupin să se uite.

Soarele, oblic la acea oră, lumina odaia în care se zăreau câteva mobile de mahon foarte simple, un pat mare și un pătuț de copil acoperite cu perdele de creton. Pe perete, un tablou.

— Ah! Spuse Lupin deodată, e același tablou.

— Exact același! Am afirmat eu. Și data... Vezi data în roșu? 15-4-2...

— Da, o văd. Cine locuiește în acea cameră?

— O doamnă... sau mai curând o lucrătoare, fiindcă e obligată să muncească pentru a trăi... Se ocupă cu mici treburi de croitorie din care abia dacă au ce mânca ea și copilul.

— Cum se numește femeia?

— Louise d'Ernemont... După informațiile mele, este strănepoata unui ministru ghilotinat sub Teroare.

— În aceeași zi cu André Chenier, isprăvi fraza Lupin. Acest Ernemont, după memoriile vremii, trecea drept un om foarte bogat.

Ridică încet capul și-mi spuse:

— Povestea e interesantă... De ce-ai așteptat atâta ca să mi-o istorisești?

— Pentru că astăzi este 15 aprilie.

— Și?

— Ei bine, de ieri, știu - după flecăreala portăresei - că ziua de 15 aprilie ocupă un loc important în viața Louisei d'Ernemont.

— Cum așa?

— Contrar obiceiurilor sale, ea care deși lucrează zilnic, își ține în ordine cele două cămăruțe din care-i este alcătuit apartamentul, pregătește gustarea pe care fiica sa o va lua când se întoarce de la școala comunală... Ei bine, în ziua de 15 aprilie, femeia iese, împreună cu fetița, cam către ora zece și nu se înapoiază decât la căderea nopții... Și asta, de ani de zile și pe orice vreme... Cred că ești de acord că lucrul e cam ciudat. Data pe care o găsesc pe un vechi tablou, care e înscrisă pe un altul întrutotul asemănător și care determină plimbarea anuală a descendentei ministrului d'Ernemont...

— Ciudat... Ai dreptate... rosti Lupin dus pe gânduri. Și nu se știe unde se duce?

— Nu. N-a făcut nimănui confidențe... Dealtfel, femeia vorbește foarte puțin...

— Ești sigur de informațiile dumitale?

— Cât se poate de sigur... Și dovada că ele sunt exacte, iat-o!

În odaia de peste drum se deschise o ușă, lăsând să treacă o fetiță de șapte sau opt ani, care se așeză la fereastră. În spatele ei apăru o doamnă cam robustă, dar încă tânără și frumoasă, cu un aer blând și melancolic. Amândouă erau gata îmbrăcate în haine simple, dar care dovedeau, mai ales la mamă, o anumită tendință către eleganță.

— Vezi, am murmurat eu, se pregătesc să plece...

Într-adevăr, după o clipă mama își luă copila de mână și amândouă părăsiră odaia. Lupin își luă pălăria.

— Vii cu mine?

Mă rodea de mult o prea vie curiozitate ca să ridic o cât de mică obiecție. Așa că am coborât împreună cu Lupin.

Ajungând în stradă, am văzut-o pe vecina mea intrând la un brutar. A cumpărat două franzeluțe și le-a așezat într-un coșuleț pe care-l ducea fiică-sa, coșuleț ce părea să conțină

unele mici provizii. Apoi au pornit amândouă de-a lungul bulevardului pe care l-au străbătut până în Place de l'Etoile. Luând-o pe aleea Kléber au ajuns la intrarea în Passy. Deși mergea în tăcere, Lupin era vizibil preocupat. Din când în când, câte o frază îmi arăta firul gândurilor sale putând astfel să constat că enigma continua să rămână nedezlegată atât pentru mine cât și pentru el.

Louise d'Ernemont o luase la stânga, pe strada Raynouard, stradă veche și liniștită unde au trăit Franklin și Balzac și care, străjuită de case vechi și de grădini discrete, semăna cu o stradă din provincie. La picioarele colinei care o domina, curgea Sena; toate străduțele ce coborau din aceea stradă duceau spre fluviu. Pe una din ele, întortocheată, pustie, o apucă și vecina mea. Chiar la începutul străzii, în dreapta, se afla o casă a cărei fațadă dădea pe strada Raynouard; spatele casei, ocrotit de un zid mucegăit, avea o înălțime puțin obișnuită; era susținut de contraforturi și acoperit cu cioburi de sticlă. În mijloc era străpuns de o poartă joasă, în formă de arcadă, în fața căreia Louise d'Ernemont se opri, poartă pe care femeia o deschise cu ajutorul unei chei ce ni se păru enormă. Mama și fiica intrară.

— În orice caz, spuse Lupin, n-are nimic de ascuns, fiindcă nu s-a uitat o singură dată înapoi...

De-abia își isprăvi fraza că un zgomot de pași răsună îndărătul nostru. Erau doi cerșetori bătrâni, un bărbat și o femeie, peticiți, murdari, unsuroși, îmbrăcați în zdrențe. Trecură fără să dea atenție prezenței noastre. Bărbatul scoase din desagă o cheie asemănătoare cu cea a vecinei mele și o introduse în broască. Poarta se închise în urma lor. Apoi imediat, la capătul străduței, se auzi zgomotul unui automobil care se opri. Lupin mă târî vreo cincizeci de metri mai încolo, într-o adâncitură în care ne ascunserăm. Văzurăm coborând din mașină, o tânără cu un cățel în brațe, împodobită toată cu bijuterii, cu niște ochi prea

negri, buze prea roșii și plete prea blonde. În fața porții, aceeași mișcare, aceiași cheie... Domnișoara și câinele dispărură...

— Începe să devină amuzant, spuse Lupin. Ce legătură pot avea acești oameni unii cu alții?

Rând pe rând sosiră două doamne în vârstă, slabe, destul de amărâte ca înfățișare, și care semănau ca două surori; apoi un valet de cameră, pe urmă un caporal de infanterie; urmă un domn gras, prost îmbrăcat și peticit; pe urmă o familie a unui lucrător, toți șase palizi, bolnăvicioși, cu înfățișarea unor oameni care nu mănâncă niciodată după pofta inimii. Fiecare dintre noii sosiți veneau cu un coș sau o plasă plină cu provizii.

— E un picnic, am șoptit.

— Din ce în ce mai uimitor, spuse Lupin, și nu voi fi liniștit decât atunci când voi ști ce se petrece dincolo de acest zid.

Escaladarea era imposibilă. Pe deasupra, văzurăm că zidul se învecina în susul ca și în josul străzii cu două case ale căror ferestre nu dădeau niciuna spre curtea respectivă. Căutarăm în zadar vreo stratagemă când iată că portița se redeschise și unul dintre copiii lucrătorului ieși în stradă.

Puștiul urcă în goană până în strada Raynouard. După câteva minute se întoarse aducând două sticle cu apă pe care le puse jos ca să-și scoată din buzunar cheia cea mare.

În acel moment Lupin, care mă și părăsise, o luă de-a lungul zidului ca un drumeț care se plimbă. Când copilul, după ce pătrunse înăuntru, închise poarta, Lupin făcu o săritură și înfipse vârful briceagului în broască. Aceasta nemaînchizându-se bine, nu mai trebuia decât un mic efort pentru ca să se deschidă.

— Am intrat, spuse Lupin.

Își vârî mai întâi capul, cu precauție, apoi spre marea mea surpriză, intră fără nici o jenă. Urmându-i exemplul am putut să constat că la zece metri dincolo de zid, un pâlc de

dafini, ridicați tocmai ca o cortină, ne îngăduia să înaintăm fără să fim văzuți.

Lupin se postă în mijlocul desișului. M-am apropiat, și, întocmai ca și el, am dat la o parte ramurile unui arbore. Spectacolul care s-a oferit atunci privirii mele a fost atât de neașteptat încât nu mi-am putut reține o exclamație în vreme ce Lupin, la rândul lui, mormăia printre dinți:

— Drace! Dar e cât se poate de ciudat!

Aveam în fața noastră, în spațiul restrâns care se întindea între cele două case fără ferestre același decor pe care-l înfățișa vechiul tablou cumpărat de la negustorul de vechituri.

Același decor! În fund, în fața unui al doilea zid, aceeași rotundă își etala colonadele. În mijloc, aceeași bancă de piatră domina un cerc cu patru trepte care coborau către bazinul cu dale mucegăite. În stânga, aceeași fântână își înălța acoperișul de fier forjat și, foarte aproape, același cadran solar și aceeași masă de marmură. Același decor! Și ceea ce se adăuga ciudăteniei spectacolului, era amintirea obsedantă atât pentru Lupin cât și pentru mine, a datei de 15 aprilie și a faptului că cele șaisprezece persoane, de vârstă, de condiție socială și cu maniere diferite, aleseseră ziua de 15 aprilie pentru a se aduna în acel colț pierdut al Parisului. Toți, în clipa în care-i văzurăm, așezați în grupuri izolate pe banca de piatră sau pe treptele de marmură mâncau. Nu departe de vecina mea și de fiica sa, familia lucrătorului și perechea de cerșetori stăteau alături, în vreme ce valetul, domnul cu jachetă murdară, caporalul de infanterie și cele două surori slăbănoage, își puseseră laolaltă hartanele de jambon, cutiile cu sardele și brânză de Gruyère.

Era ceasul unu și jumătate. Cerșetorul ca și domnul cel gras își aprinseră pipele. Bărbații începură să fumeze aproape de rotundă, iar femeile se strânseră laolaltă. Dealtfel toți acei oameni păreau că se cunosc. Se aflau

destul de departe de noi, așa că nu puteam auzi ce vorbeau.

Totuși observarăm că discuția începuse a se însufleți. Domnișoara cu cățelul, mai ales, foarte anturată acum, perora și făcea niște gesturi atât de largi încât cățelul începu să latre din ce în ce mai furios.

Brusc izbucni un țipăt și imediat se auziră câteva strigăte de mânie, apoi toți cei de față, femeii și bărbați, se îndreptară în dezordine către fântână. Unul dintre puștii lucrătorului se ivi în acel moment prins cu cureaua de cârligul de fier de la capătul frânghiei, iar ceilalți trei copii îl ridicau învârtind manivela. Mai sprinten, caporalul se aruncă asupra lui, dar imediat valetul și domnul cel gras îl și înhățară; între timp, cerșetorii și surorile slăbănoage se luaseră la bătaie cu familia lucrătorului. În câteva secunde, nu-i mai rămase copilului decât cămașa. Grijuliu cu hainele de pe el, valetul se salvă urmat totuși de caporal care nu se lăsă până nu-i smulse pantalonii de pe el care-i fură luați de către una dintre surorile slăbănoage.

— Sunt nebuni! Am murmurat complet aiurit.

— Nu, spuse Lupin, nu-s nebuni, sunt doar disperați.

— Cum, pricepi ceva din toate astea?

Până la urmă, Louise d'Ernemont, care încă de la început făcuse pe împăciuitoarea, reuși să potolească scandalul. Se așezară din nou, dar toți acei oameni exasperați, în care avusese loc o reacție, rămaseră nemișcați și morocănoși, parcă zdrobiți de oboseală.

Și timpul trecea. Nerăbdător și începând să-mi fie foame, m-am dus până în strada Raynouard să caut câteva provizii pe care să le împărțim între noi supraveghindu-i pe actorii comediei de neînțeles care se juca sub ochii noștri. Fiecare minut părea să-i copleșească de o tristețe crescândă, toți aveau niște atitudini pline de descurajare și își plecau din ce în ce mai mult, spatele, cufundați în gândurile lor.

— Au de gând să se culce aici? am șoptit plictisit.

Dar, către ora cinci, domnul cel gras cu jacheta murdară, își scoase ceasul. Ceilalți îl imitară și toți, cu ceasurile în mână, așteptară cu nerăbdare un eveniment ce părea să aibă pentru ei o importanță considerabilă. Evenimentul nu se produse căci, după cincisprezece ori douăzeci de minute, domnul cel gras avu un gest de disperare, se ridică și-și puse pălăria.

Atunci lamentațiile reîncepură. Cele două surori slăbănoage și nevasta lucrătorului se aruncară în genunchi. Domnișoara cu cățelul și cerșetoarea se îmbrățișară plângând, iar Louise d'Ernemont își strânse fiica la piept, cu o mișcare plină de tristețe.

— Să mergem, spuse Lupin.

— Crezi că adunarea s-a terminat?

— Da, și nu mai avem decât timpul s-o ștergem...

Plecarăm fără piedici. În capătul străzii Raynouard, Lupin o luă la stânga și, lăsându-mă afară întră în prima casă, cea care domina curtea aceea închisă. După ce discută câteva minute cu portăreasa, mă ajunse și oprirăm un automobil.

— Strada Turin, 34, spuse el șoferului.

La numărul 34 de pe această stradă, parterul era ocupat de biroul unui notar și aproape imediat am și fost introduși în cabinetul domnului Valandier, om de o anumită vârstă, amabil și surâzător. Lupin se prezintă sub numele de Janniot, căpitan în retragere. Voia să-și clădească o casă după gustul lui și i se vorbise de un teren situat aproape de strada Raynouard.

— Dar acest teren nu-i de vânzare, strigă domnul Valandier.

— Nu e de vânzare? se miră Lupin. Dar așa mi s-a spus.

— Nicidecum... Nicidecum...

Notarul se ridică și luă din dulap un obiect pe care ni-l arată. M-am simțit încurcat. Era același tablou pe care îl cumpărasem, același tablou care se afla la Louise d'Ernemont.

— E vorba de terenul pe care-l reprezintă această pânză, al lui d'Ernemont, nu-i așa?

— Într-adevăr, despre el e vorba.

— Ei bine, reluă notarul, locul făcea parte dintr-o mare grădină pe care o poseda ministrul d'Ernemont executat sub Teroare. Tot ceea ce a putut să fie vândut, a fost vândut încetul cu încetul. Dar această ultimă bucată a rămas și va rămâne în indiviziune... cel puțin cât...

Notarul începu să râdă.

— Cel puțin cât? îl întrebă Lupin.

— Oh! E o adevărată poveste, dealtfel destul de încurcată, și cu care mă amuz uneori parcurgând voluminosul dosar.

— E secret?

— Cătuși de puțin, declară domnul Valandier, care părea dimpotrivă, încântat să ne plaseze povestea.

Și fără să se lase rugat începu.

— Încă de la începutul Revoluției, Louis-Agrippa d'Ernemont sub pretextul de a-și întâlni soția care locuia la Geneva împreună cu fiica lor Pauline, își închise palatul din foburgul Saint-Germain, își concedie servitorii și se instalează, cu fiul său Charles în căsuța din Passy unde nu-l cunoștea nimeni decât o servitoare devotată. Stătu ascuns acolo trei ani și putea nădăjdui că culcușul nu-i va fi descoperit, când, într-o după-amiază, în timp ce-și făcea siesta, bătrâna servitoare dădu năvală în odaia sa. Zărise în capătul străzii o patrulă de oameni înarmați care părea să se îndrepte spre casa lor. Louis d'Ernemont se îmbracă repede și, în momentul în care oamenii băteau în poartă, dispăru pe porțița care dădea în grădină, strigându-i cu voce speriată, fiului său:

— Reține-i măcar cinci minute... Voise să fugă? Găsise ieșirile din grădină păzite? După șapte sau opt minute, se întoarse, răspunzând foarte calm la întrebările soldaților,

apoi, fără nici o dificultate, îi urmă. Fiul său Charles, cu toate că încă nu împlinise optsprezece ani, fu și el luat.

— Asta se petrecea când? întrebă Lupin.

— Asta se petrecea în 26 germinal, anul al II-lea, adică...

Domnul Valandier se întrerupse, cu ochii spre calendarul care atârna pe perete și strigă:

— Chiar în ziua de azi. Suntem în 15 aprilie, ziua comemorării arestării ministrului sau al fermierului general, cum li se spuneau miniștrilor pe atunci.

— Bizară coincidență, spuse Lupin. Și această arestare, avu fără îndoială, dată fiind epoca, urmări grave, nu-i așa?

— Oh! Foarte grave, spuse notarul. După trei luni, la începutul lui termidor, fermierul general urcă pe eșafod. Pe Charles, fiul său, îl uitară în închisoare, iar bunurile fură confiscate.

— Bunuri imense, nu-i așa? făcu Lupin.

— Ei iată, iată de fapt unde încep lucrurile să se complice. Aceste bunuri care, într-adevăr, erau imense, rămaseră de negăsit. S-a constatat că palatul din foburgul Saint-Germain fusese, înainte de Revoluție, vândut unui englez, ca dealtfel toate castelele și pământurile din provincie, toate bijuteriile, valorile și colecțiile fermierului general. Convenția, apoi Directoratul, ordonară anchete minuțioase, dar nici una din ele nu duse la nici un rezultat.

— Rămânea, cel puțin, spuse Lupin, casa din Passy.

— Casa din Passy fusese cumpărată pe un preț de nimic de însuși delegatul Comunei care-l arestase pe d'Ernemont, un oarecare cetățean Broquet. Cetățeanul Broquet se închise înăuntru, baricadă porțile, întări zidurile, și când Charles d'Ernemont fu eliberat în sfârșit, Broquet îl primi cu împușcături. Charles intentă proces, îl pierdu, făgădui sume mari. Cetățeanul Broquet nu putu fi însă convins în nici un fel. Cumpărase casa, și-ar fi păstrat-o până la moarte dacă Charles n-ar fi obținut sprijinul lui Bonaparte. În 12 februarie 1803, cetățeanul Broquet trebui să părăsească

locul, dar bucuria lui Charles fu atât de mare, creierul său fusese atât de tulburat de toate încercările prin care trecuse, încât pășind peste pragul casei pe care o recucerise, după ce deschise ușa, începu să joace și să cânte. Înnebunise!

— Drace! Murmură Lupin. Și ce s-a întâmplat cu el?

— Mama și sora sa Pauline (care sfârșise prin a se mărita la Geneva cu unul dintre verișorii ei) muriseră amândouă; bătrâna servitoare avu deci grijă de el, și cei doi viețuirlă laolaltă în căsuța din Passy. Anii trecură fără evenimente importante, dar brusc, în 1812, avu loc o lovitură de teatru. Pe patul de moarte, în fața a doi martori pe care-i chemase, bătrâna servitoare făcu niște mărturisiri revelatoare. Ea declară că, la începutul Revoluției fermierul general transportase în casa sa din Passy, saci plini cu aur și argint și că acei saci dispăruseră cu câteva zile înaintea arestării sale. După mărturiile anterioare ale lui Charles d'Ernemont, care le deținea de la tatăl său, comorile se aflau ascunse în grădină, între rotondă, cadranul solar și fântână. Ca dovadă, el arată trei tablouri, sau mai curând – căci încă nu erau înrămate – trei pânze pe care fermierul general le pictase în timpul captivității sale și pe care izbutise să le scoată din pușcărie cu ordinul de a le remite soției, fiului și fiicei sale. Tentați de ispita bogăției, Charles și bătrâna servitoare tăcuseră mâlc. Apoi urmară procesul, reocuparea casei, nebunia lui Charles, căutările inutile ale servitoarei. Comorile erau totuși acolo.

— Și mai sunt încă, spuse Lupin.

— Sigur că sunt acolo, strigă domnul Valandier, cel puțin... cel puțin atâta timp cât cetățeanul Broquet, care sigur că mirosise ceva, nu le-a descoperit. Pentru că cetățeanul Broquet a murit în mizerie. Atunci toată lumea începu să le caute. Copiii Paulinei alergară la Geneva. Se descoperi că Charles se însurase pe ascuns și că avea doi fii. Toți acești moștenitori o duceau greu.

— Dar Charles?

— Charles trăia cu totul izolat. Nu-și părăsea odaia.

— Niciodată?

— Niciodată, cu excepția unei singure zile pe an. Și tocmai în asta constă extraordinarul, miraculosul aventurii. O dată pe an, Charles d'Ernemont, animat de un soi de voință inconștientă, cobora, urma cu exactitate drumul pe care-l făcuse și tatăl său, străbătea grădina și se așeza când pe treptele rotondei, al cărei desen îl vedeți aici, când pe marginea fântânii. La ora cinci și douăzeci și șapte de minute se ridica și intra în casă, și până la moartea sa, survenită în 1820 n-a lipsit o singură dată de la acest pelerinaj de neînțeles. Or, ziua aceea, e vorba de 15 aprilie, era tocmai ziua arestării tatălui său.

Domnul Valandier nu mai surâdea, tulburat el însuși de deconcertanta poveste pe care ne-o istorisea.

După o clipă de gândire, Lupin întrebă:

— Și după moartea lui Charles?

— Începând din acea epocă, reluă notarul cu o anumită solemnitate, după mai bine de o sută de ani, moștenitorii lui Charles și ai Paulinei d'Ernemont continuă pelerinajul în ziua de 15 aprilie. În primii ani s-au făcut cercetări minuțioase. N-a rămas nici un pumn de grădină care să nu fie scormonit, nici un petic de pământ neîntors. Acum totul s-a sfârșit. Abia dacă, din când în când, fără nici un motiv, se mai ridică o piatră sau se mai caută în fântână. De obicei se așează cu toții pe treptele rotondei, ca și bătrânul nebun și ca și el, așteaptă. Vedeți, asta-i tristețea soartei lor. Timp de o sută de ani toți cei care s-au succedat, fiii după tați, toți și-au pierdut, cum să vă spun... resortul vieții. Nu mai au curaj, inițiativă. Așteaptă ziua de 15 aprilie și când și această zi sosește, așteaptă să se întâmple o minune. Pe toți i-a doborât sărăcia. Predecesorii mei și cu mine, am vândut mai întâi casa pentru a construi o alta, de raport, mai fructuoasă, pe urmă parcelele din grădină. Dar acest

colț, nimeni nu vrea să-l vândă. Moștenitorii preferă să moară decât să-l înstrăineze. În această problemă toată lumea este de acord, atât Louise d'Ernemont, moștenitoarea directă a Paulinei, cât și cerșetorii, valetul, tânăra și toți ceilalți care-l reprezintă pe acel nenorocit Charles.

După o nouă tăcere, Lupin relua:

— Care e părerea dumneavoastră, domnule Valandier?

— Părerea mea e că nu există nimic. Ce credit să acorzi spuselor unei dădace în vârstă, cu mintea slăbită de bătrânețe? Ce importanță să dai toanelor unui nebun? În plus, dacă fermierul general ar fi avut o avere fabuloasă nu credeți că această avere ar fi putut să fie găsită în atâta amar de vreme? Într-un spațiu restrâns ca acela, se poate ascunde o hârtie, un fleac, dar nu o comoară.

— Totuși tablourile?

— Da, evident, dar astea sunt totuși o probă convingătoare?

Lupin se aplecă asupra tabloului pe care notarul îl scosese din dulap și după ce-l examinează îndelung, spuse:

— Ați vorbit de trei tablouri...

— Da, unul iată-l aici, a fost remis predecesorului meu de moștenitorii lui Charles. Louise d'Ernemont are și ea unul. Cât despre al treilea, nu știu ce s-a întâmplat cu ei.

Lupin mă privi și urmă:

— Și fiecare dintre ele are aceeași dată?

— Da, scrisă de Charles d'Ernemont când le-a înrămat, cu puțin timp înainte de moartea sa. Aceeași dată, 15-4-2, adică 15 aprilie, anul II după calendarul revoluționar, pentru că arestarea a avut loc în aprilie 1794.

— Ah! Perfect, spuse Lupin, deci cifra 2 înseamnă...

Rămase pe gânduri câteva minute, apoi relua:

— Încă o întrebare dacă vreți... Nimeni nu s-a oferit până acum să dezlege această taină?

Domnul Valandier își ridică brațele.

— Ce tot vorbiți! Strigă el. Dar asta a fost o adevărată pacoste a biroului nostru de notariat. Din 1820 până în 1843, unul dintre predecesorii mei, domnul Turbon a fost convocat de optsprezece ori în Passy de către grupul moștenitorilor cărora impostori, ghicitori, prezicători, le-au făgăduit să descopere comoara fermierului general. Până la urmă s-a stabilit regula ca orice persoană străină care vine să facă cercetări, trebuie să depună în prealabil, o anumită sumă.

— Ce sumă?

— Cinci mii de franci. În caz de reușită, a treia parte din comoară va reveni gășitorului. În caz de insucces, banii rămân moștenitorilor. În felul acesta, m-am mai liniștit și eu...

— Iată cinci mii de franci...

Notarul tresări.

— Ce spuneți, domnule?

— Spun, repetă Lupin, scoțând cinci bilete a câte o mie de franci din buzunar și întinzându-le pe masă cu cel mai mare calm, spun că aveți cinci mii de franci. Vreți să-mi dați o chitanță și să-i convocați pe toți moștenitorii d'Ernemont pentru 15 aprilie, anul viitor, în Passy?

Notarul nu-și mai venea în fire. Eu însumi, deși Lupin mă obișnuise cu loviturile sale de teatru, eram foarte surprins.

— Vorbiți serios? articulă domnul Valandier.

— Cât se poate de serios.

— Totuși nu-mi ascund părerea. Toate aceste povești de necrezut n-au la bază nici o dovadă...

— Nu sunt de părerea dumneavoastră, declară Lupin.

Notarul îl privi cum privești pe cineva a cărui judecată nu-i prea sănătoasă. Apoi, hotărându-se, luă tocul și redactă, pe o hârtie timbrată, un contract în care se menționa suma căpitanului în retragere Janniot, garantându-i-se o treime din sumele pe care le-ar fi descoperit.

— Dacă vă schimbați părerea, adăugă el, vă rog să mă înștiințați cu opt zile înainte de data respectivă. Nu voi preveni familia d'Ernemont decât în ultimul moment, ca să nu-i fac pe acești bieți oameni să tragă nădejde atâta vreme.

— Puteți să-i anunțați chiar de astăzi, domnule Valandier. Vor petrece astfel un an mai bun.

Plecarăm. Ajunși în stradă, am strigat:

— Deci înseamnă că știi ceva în legătură cu povestea asta?

— Eu? răspunse Lupin. Cătuși de puțin. Și tocmai asta mă amuză.

— Au trecut o sută de ani de când se tot caută...

— Nu e vorba să cauți cât să te gândești... Or, eu am la dispoziție 365 de zile ca să mă gândesc. E cam mult și risc să uit de această afacere, oricât de interesantă ar fi ea. Dragă prietene, sper că vei avea amabilitatea să-mi aduci aminte, nu-i așa?

I-am amintit-o în numeroase rânduri în lunile care au urmat, fără să pară însă că dă acestei probleme prea multă importanță. Apoi a trecut o perioadă în timpul căreia n-am mai avut prilejul să-l văd. Era în epoca, am aflat-o mai pe urmă, a călătoriei sale în Armenia și a bătăliei cumplite pe care a dus-o împotriva acelui sultan sângeros, luptă care s-a terminat prin prăbușirea despotului.

I-am scris totuși la adresa pe care mi-a dat-o și am putut astfel să-i comunic că unele informații obținute pe căi lăaturalnice privitoare la vecina mea Louise d'Ernemont, mi-au dezvăluit dragostea pe care femeia o nutrise, cu câțiva ani mai înainte, pentru un bărbat foarte bogat, pe care-l mai iubea încă, dar care, constrâns de familia sa, trebuise să o părăsească; de aici, disperarea tinerei femei, viața curajoasă pe care o ducea împreună cu fiica sa.

Lupin nu răspunse la nici una dintre scrisorile mele. Le primise? Data se apropia și mă întrebam dacă numeroasele

sale treburi nu-l vor împiedica totuși să vină la întâlnirea fixată.

Și iată că sosi și dimineața zilei de 15 aprilie. Tocmai terminasem de mâncat, dar Lupin nu-și făcuse apariția. La douăsprezece fără un sfert am plecat, îndreptându-mă spre Passy. În stradă i-am văzut pe cei patru puști ai lucrătorului care stăteau în fața porții. Înștiințat de ei domnul Valandier îmi ieși în întâmpinare.

— Ei bine, unde-i căpitanul Janniot? strigă el.

— Nu-i aici?

— Nu, și vă rog să credeți că e așteptat cu nerăbdare.

Grupurile, într-adevăr, se înghesuiau în jurul notarului și toate acele chipuri pe care le reîntâlnisem, nu mai aveau înfățișarea mohorâtă și descurajată pe care o avuseseră cu un an în urmă.

— Ei trag nădejde, îmi spuse domnul Valandier, și e vina mea. Ce vreți! Prietenul dumneavoastră mi-a lăsat o astfel de amintire încât le-am vorbit acestor oameni de treabă cu o încredere... pe care eu n-o mai am. Acest căpitan Janniot e un tip cam ciudat...

Îmi puse unele întrebări, iar eu i-am dat, asupra căpitanului unele amănunte cam fanteziste pe care moștenitorii le ascultau clătinând din cap. Louise d'Ernemont murmură:

— Și dacă nu vine?

— Vom avea cinci mii de franci de împărțit între noi, spuse cerșetorul.

Întrebarea Louisei d'Ernemont își făcuse efectul. Chipurile se întunecaseră și nemulțumirea începu să-și arate colții. La unu și jumătate cele două surori se așezară, cuprinse brusc de o slăbiciune. Apoi domnul cel gras cu jacheta murdară se revoltă subit împotriva notarului.

— Află, maestre Valandier, că numai dumneata ești răspunzător de acest eșec... Trebuia să-l aduci pe căpitan cu de-a sila. E limpede că avem de-a face cu un farseur...

Îmi aruncă o privire răutăcioasă, iar valetul la rândul lui, murmură câteva înjurături la adresa mea.

Chiar în clipa aceea, cel mai mare dintre puști deschise poarta strigând:

— Vine cineva... Se aude o motocicletă...

Zgomotul unui motor zguduia într-adevăr zidul. Cu riscul de a-și frânge gâtul, un motociclist se prăvălea pe stradă. În fața porții, frână brusc și sări jos.

Sub stratul de praf care-l acoperea ca o mantie, se putea vedea că haina albastră, pantalonul cu dunga bine călcată, nu erau ale unui simplu turist, cum nu erau nici pălăria neagră de fetru și nici ghetetele de lac.

— Dar nu-i căpitanul Janniot, strigă notarul care șovăia să-l recunoască.

— Ba da, eu sunt, afirmă Lupin întinzându-ne mâna, numai că mi-am tăiat mustața... Maestre Valandier, iată chitanța pe care ați semnat-o.

Apoi îl apucă pe unul dintre puști de braț și-i zise:

— Dă fuga în stația de mașini și adu-mi un automobil în strada Raynouard. Repede, am o întâlnire urgentă la două și un sfert.

Urmară evident, gesturi de protest. Căpitanul Janniot își scoase ceasul.

— Nu vă impacientați, nu-i decât două fără douăsprezece minute. Am la dispoziție cincisprezece minute bune ca să rezolv și problema dumneavoastră. Dar, pentru Dumnezeu, sunt groaznic de obosit; și pe deasupra îmi mai este și foame!

Caporalul îi întinse repede pâinea lui de campanie din care Lupin mușcă zdravăn; apoi, așezându-se, spuse:

— Vă rog să mă scuzați. Rapidul de Marsilia a deraiat între Dijon și Laroche. Accidentul s-a soldat cu doisprezece morți și cu numeroși răniți pe care a trebuit să-i ajut... Apoi, într-un furgon de bagaje, am găsit motocicleta asta... Maestre Valandier, veți avea amabilitatea să i-o trimiteți

proprietarului... Eticheta e încă atârnată de ghidon. Ah, te-ai și întors puștiule? Ai adus mașina? E în colțul străzii Raynouard? Minunat... își consultă ceasul.

— Mda, nu-i timp de pierdut...

Îl priveam cu o vie curiozitate. Dar cât de emoționați trebuie să fi fost moștenitorii d'Ernemont! Sigur că ei n-aveau, în căpitanul Janniot, încrederea pe care o aveam eu în Lupin. Chipurile le erau palide și crispate.

Încet, căpitanul Janniot o luă spre stânga și se apropie de cadranul solar. Piedestalul înfățișa un om cu pieptul puternic ce purta pe umeri, o masă de marmură a cărei suprafață fusese atât de roasă de vreme, încât abia se mai distingeau liniile gravate pe ea ce indicau orele. Deasupra, un amoraș cu aripile întinse ținea în mână o săgeată lungă care servea de minutar. Căpitanul rămase aplecat cam un minut, privind totul cu atenție. Apoi ceru:

— Un cuțit, vă rog!

Undeva bătu ora două. În aceeași clipă, pe cadranul iluminat de soare, umbra săgeții căzu exact peste crăpătura marmurei ce tăia discul mesei în două. Căpitanul luă cuțitul care i se întinsese și cu vârful lui, foarte încet, începu să scormone în pământul amestecat cu mușchi și licheni ce umplea crăpătura îngustă.

Imediat, la zece centimetri de margine, se opri ca și cum cuțitul ar fi întâlnit în cale un obstacol, apoi își vârî degetul și scoase ceva mic pe care-l frecă în palme, după care îl oferă notarului. Era un diamant enorm, de mărimea unei nuci și tăiat în fațete uluitoare de frumoase. Căpitanul se apucă din nou de treabă. Imediat, o nouă oprire. Un al doilea diamant, la fel de superb și de limpede ca și primul, își făcu apariția. Apoi veni ră un al treilea și un al patrulea. După un minut, parcurgând fisura de la o margine la alta, fără să sape mai adânc de un centimetru și jumătate, căpitanul scoase la iveală optsprezece diamante, toate cam de aceeași mărime. În timpul acestui minut, nu se auzi în

jurul cadranului solar, un singur strigăt, nimeni nu schiță un singur gest. Un fel de stupoare îi împietrise pe moștenitori. Apoi domnul cel gras murmură:

— Ei, drăcia dracului!

Caporalul gemu.

— Ah căpitane, căpitane...

Cele două surori leșinară. Domnișoara cu cățelul căzu în genunchi și începu să se roage, în timp ce valetul, împleticindu-se ca un om beat, își luă capul în mâini; Louise d'Ernemont începu să plângă. După ce calmul fu restabilit și voiră să-i mulțumească lui Janniot, băgară de seamă că acesta dispăruse.

Abia după mai mulți ani mi se prezentă ocazia să-l întreb pe Lupin în legătură cu această afacere. Pornit pe confidențe, îmi răspunse:

— Afacerea celor optsprezece diamante? Dumnezeuule, când mă gândesc că trei sau patru generații de înaintași au căutat soluția... Și cele optsprezece diamante erau acolo, sub un deget de țărână.

— Dar cum ai ghicit asta?

— N-am ghicit... Am reflectat. Încă de la început am fost izbit de faptul că toată povestea asta era dominată de o chestiune primordială: chestiunea timpului. Când mai avea judecată, Charles d'Ernemont, scrisese o anumită dată pe cele trei tablouri. Mai târziu, în întunericul în care se zbătea, o slabă lumină de inteligență îl călăuzea în fiecare an în mijlocul grădinii și aceeași lumină îl îndepărta în fiecare an, în același moment, adică la cinci și douăzeci și șapte de minute. Ce anume călăuzea astfel mecanismul dereglat al acelui creier? Ce forță superioară îl puneă în mișcare pe bietul nebun? Sigur că noțiunea instinctivă a timpului, reprezentată în toate tablourile fermierului general, de cadranul solar. Mișcarea de revoluție anuală a pământului în jurul soarelui, îl aducea Charles d'Ernemont la o dată fixă

În grădina din Passy. Revoluția diurnă îl alunga tot la o oră fixă, adică la ora la care probabil, soarele, ascuns de obstacole diferite de cele de astăzi, nu mai lumina grădina din Passy. Or, în toate astea, simbolul era însuși cadranul solar. Și iată de ce am știut atât de repede unde să caut.

— Dar cum de ți-ai dat seama de ora la care trebuia să cauți?

— Foarte simplu: după tablouri. Trăind în acea epocă, un om ca Charles d'Ernemont ar fi scris 26 germinal, anal II, sau și mai sigur 15 aprilie 1794, și nu 15-4-2. M-am mirat chiar că nimeni nu s-a gândit la asta.

— Cifra 2 înseamnă deci ora două?

— Evident. Și iată cum trebuie să se fi petrecut lucrurile. Fermierul general începuse să-și convertească averea în monede de aur și argint. Apoi, dintr-un exces de precauție, cu acest aur și argint, a cumpărat optsprezece diamante uriașe. Surprins de sosirea patrului, a fugit în grădină. Unde sa ascundă diamantele? Întâmplarea a făcut ca privirea să-i cadă pe cadran. Era ceasul două. Umbra săgeții cădea atunci pe spărtura marmurei. Ascultând de acest semn al umbrei, ascunse în pământ cele optsprezece diamante, după care se întoarse liniștit în casă și se predă soldaților.

— Dar umbra săgeții cade în fiecare zi la ora două pe spărtura din marmură, nu numai în ziua de 15 aprilie.

— Uită, dragul meu prieten, că e vorba de un nebun și că el nu reținuse decât această dată de 15 aprilie.

— Dar dumitale, din moment ce ai dezlegat enigma, îți era ușor, în decurs de un an, să intri în grădină și să dezgropi diamantele.

— Foarte ușor, și cu siguranță că n-aș fi ezitat dacă n-aș fi avut și alte treburi. Dar adevărul e că acei nenorociți mă impresionaseră. Și apoi, îl cunoști pe acest idiot de Lupin: ideea de a apărea pe neașteptate ca un geniu binefăcător și a-și epata semenii, îl va face să comită multe alte nerozii asemănătoare.

— Eh, am strigat, nerozia nu-i chiar atât de mare. Șase diamante! Iată un contract pe care moștenitorii d'Ernemont trebuie să-l fi îndeplinit bucuroși...

Lupin mă privi și dintr-o dată izbucni în râs.

— Cum, nu știi? Ah, asta-i bună... În bucuria lor, moștenitorii au văzut imediat în căpitanul Janniot un dușman de moarte! Chiar a doua zi, cele două surori slăbănoage și domnul cel gras, începură atacurile. Contractul n-avea nici o valoare, pentru că era ușor de dovedit că nu exista nici un căpitan Janniot. Căpitanul Janniot? De unde ieșise acest aventurier? Să îndrăznească numai să ne atace și vom vedea noi!

— Și Louise d'Ernemont?

— Louise d'Ernemont a protestat împotriva acestei infamii. Dar ce ar putea face ea singură? De altminteri, odată bogată, și-a regăsit logodnicul. N-am mai auzit vorbindu-se despre ea.

— Și atunci?

— Și atunci, dragul meu, prins în capcană, neputincios din punct de vedere legal, a trebuit să cad la învoială și să primesc un singur diamant, cel mai mic și cel mai puțin frumos. Mai fă deci pe dracu-n patru ca să-ți ajuți aproapele!

Și Lupin mârâi printre dinți: Ehe, recunoștința, e floare rară! Din fericire, oamenii de treabă fac cum le dictează conștiința și au întotdeauna satisfacția datoriei împlinite.

VERIGHETA SCHIMBATĂ

Yvonne d'Origny își sărută băiatul și-l rugă să fie cuminte.

— Știi că bunicii tale nu-i plac copiii. Acum când în sfârșit te-a poftit la ea, te rog să-i arăți că ești un băiat binecrescut. Apoi îi spuse guvernantei: Domnișoară, de îndată ce termină masa, te rog să-l aduci acasă. Spune-mi, domnul mai e aici?

— Da, doamnă, domnul se află în cabinetul său de lucru.

Rămasă singură, Yvonne d'Origny se apropie de fereastră ca să-și vadă băiețașul. Când ieși din casă, acesta își înălță privirea și-i trimise mamei sale câteva sărutări. Apoi guvernanta îl smuci de mână, gest care o miră din caleafară pe Yvonne. Dar când copilul ajunsese la colțul străzii, văzu un bărbat coborând dintr-un automobil și apropiindu-se de el. Omul – ea îl recunoscuse pe Bernard, servitorul de încredere al soțului ei – înhăță copilul de braț și-l vârî în mașină; după ce se urcă și guvernanta, îi porunci șoferului să pornească. Totul n-a durat nici douăzeci de secunde. Tulburată, Yvonne își luă un pardesiu pe ea și se îndreptă spre ușă. Dar ușa fusese încuiată cu cheia. Vru să intre în budoar dar și ușa acestuia fusese ferecată. Fără să vrea îi veni în minte chipul soțului ei, veșnic întunecat, pe care surâsul nu-l luminase niciodată, privirea lui tulbure și rea în care ea nu citise decât ranchiună și ură.

„Oh! Își spuse, mi-a luat copilul! E îngrozitor!” Începu să bată cu pumnii și cu picioarele în ușă, apoi alergă la cordonul soneriei și trase de el cu disperare.

Cineva trebuia să apară. În sfârșit, după o vreme, ușa, se deschise violent. În prag apăru contele dar cu o asemenea figură, încât Yvonne speriată, începu să tremure. Și mai întunecat ca de obicei, contele se apropia încet da ea. Îngrozită, Yvonne deschise gura să țipe. Dar contele se repezi și apucând-o de gât îi strigă amenințător:

— Taci! Nu striga fiindcă altfel va fi vai de tine! Văzând că soția sa nu mai opune nici o rezistență, scoase din buzunar câteva fâșii de pânză, de diferite lungimi, cu ajutorul cărora îi legă mâinile și picioarele, apoi o trânti pe divan. Cum în odaie începuse a se întuneca, domnul conte d'Origny aprinse lumina. Apoi se îndreptă spre secretarul unde soția sa își păstra scrisorile. Neputând să-l deschidă, îl sparse cu o rangă de fier, apoi goli sertarele, luă toate hârtiile ce se aflau acolo și le puse într-o cutie de carton.

— Timp pierdut, spuse el. Numai facturi și scrisori fără nici o importanță. Nici o dovadă împotriva ta și a iubitului tău. Mă rog, acest lucru nu mă împiedică să-mi păstrez băiatul lângă mine! Și îți jur că nu ți-l voi lăsa pentru nimic în lume!

Plecând, în ușă se întâlni cu Bernard. Discutară câteva minute în șoaptă. Cu mare greutate, Yvonne nu auzi decât atât:

— Am primit răspuns din partea bijutierului. Vă stă la dispoziție!

— Treaba a rămas pe mâine. Mama mi-a telefonat că nu se simte bine și nu poate veni astăzi, răspunse contele.

Pe urmă Yvonne auzi cheia răsucindu-se în broască și pașii celor doi care coborâră la parter unde se afla cabinetul de lucru al soțului ei.

Yvonne rămase vreme îndelungată întinsă pe divan. Își aminti de purtarea nedemnă a contelui d'Origny, de procedeele umiltoare față de ea și treptat, înțelese că era victima unei adevărate conspirații; că servitorii din porunca stăpânului lor erau liberi până a doua zi seara, că

guvernanta - la ordinul contelui și cu complicitatea lui Bernard - îi luase băiatul pe care probabil n-avea să-l mai vadă niciodată.

— O, fiul meu, fiul meu! Strigă plângând contesa, simțind o durere sfâșietoare săgetându-i inima. Cu mușchii amorțiți de strânsoarea legăturilor, Yvonne făcu un efort disperat pentru a se elibera. Dar care nu-i fu mirarea când constată că mâna dreaptă îi era ceva mai slab legată. Cuprinsă de speranță, începu, cu multă răbdare, opera de eliberare. Treaba a durat mult. Dar când a reușit să-și smulgă mâna dreaptă din strânsoare, desfacerea celorlalte noduri a mers repede. Când pendula a bătut ora opt, Yvonne s-a văzut liberă. Odată în picioare, a alergat la fereastră hotărâtă să ceară ajutor primului trecător pe care l-ar fi văzut. Aerul rece al nopții o mai liniști. Se gândi la scandalul pe care l-ar dezlănțui, la anchetă, la interogatorii și mai presus de orice, la fiul ei. Doamne, Dumnezeuule! Ce să facă să și-l ia înapoi?... La cel mai mic zgomot, contele putea să-și facă din nou apariția și cine știe dacă în furia lui, n-ar fi omorât-o! Tremurând din cap până în picioare, fu cuprinsă de o spaimă subită. Apoi, aducându-și brusc aminte de ceva, se apropie de mica bibliotecă atârnată deasupra secreterului, numără primele patru cărți, apoi scoase din cea de-a cincea o carte de vizită pe care scria: „*Horace Velmont, Cercul din strada Royale*”.

Își aminti de fraza ciudată pe care acest om i-o spusese cu câțiva ani mai înainte, la o recepție pe care o dăduse contele: „Dacă vreodată vă va amenința vreun pericol și veți avea nevoie de ajutor, nu ezitați să puneți la cutie această carte de vizită pe care uitați-vă, o ascund în volumul ăsta. Indiferent de oră și de piedici, vă voi veni în ajutor”.

Ce aer ciudat avea când rostise aceste cuvinte, ce sentiment de siguranță încercase Yvonne când le auzise și câtă forță, câtă îndrăzneală și cât curaj emanau din

persoana acelui om! Fără să-și dea seama, parcă împinsă de o mână nevăzută, contesa luă un plic, vârî cartea de vizită înăuntru și scrisese pe el adresa: domnului cutare, strada cutare. Chiar atunci trecu pe sub geamul ei un polițist. Yvonne aruncă plicul la picioarele acestuia. Cine știe, poate că omul în loc să-l ignoreze, îl va pune în cutia poștală. Abia după ce închise fereastra își dădu seama de absurditatea faptei sale. Era nebună dacă-și închipuia că acel mesaj va ajunge unde trebuia și era și mai nebună, dacă spera că omul pe care-l chemase avea să-i vină în ajutor „indiferent de oră și piedici”.

Năucită, simțind că leșină, contesa se prăbuși într-un fotoliu. Timpul trecea. După zgomotele din casă își dădu seama că bărbatul ei își isprăvisese masa de seară. Îl auzi urcând în odaia lui, apoi după o vreme, coborî în cabinetul de lucru.

În sfârșit pendula bătu miezul nopții. Apoi ora unu. Acum Yvonne nu se mai gândea la nimic, așteptând cu resemnare evenimentele de a doua zi. Fără să-și dea seama, ațipi cu gândul la fiul ei. Dar un zgomot o făcu să tresară. Auzise cheia răsucindu-se în broască. Gândindu-se la bărbatul ei, căută cu ochii ceva cu care să se apere. Dar în cadrul ușii, deschisă brusc, se ivi o cu totul alta persoană.

— Dumneata?... șopti uluită Yvonne.

Bărbatul care se îndreptă spre ea, elegant îmbrăcat, era tânăr, nu prea înalt, dar bine făcut și subțire.

— Dumneata?... mai spuse ea încă odată recunoscându-l pe Horace Vermont.

— Vă cer iertare, doamnă, spuse el dar scrisoarea dumneavoastră mi-a parvenit foarte târziu.

— Doamne, e cu putință să fii dumneata?

Tânărul păru foarte mirat.

— Nu v-am făgăduit să vin la prima dumneavoastră chemare? Ei bine, iată-mă!

După ce examinează fâșiile de pânză cu care fusese legată contesa, zise:

— Deci astea sunt mijloacele pe care le folosește contele d'Origny! Apoi deschise larg ușa. Yvonne se sperie. Dacă auzea contele?

— Nu e nimeni în casă. Am cercetat toate camerele. Soțul dumneavoastră a plecat acum zece minute... S-a dus la mama sa, contesa d'Origny.

— De unde știți?

— Oh, foarte simplu. A primit adineauri un telefon, în urma căruia a ieșit val-vârtej din casă urmat de servitorul său.

— Deci nu-i adevărat că mama sa nu se simte bine. Deci înseamnă că se va întoarce foarte repede! Hai să plecăm! Nu vreau să mă mai găsesc aici! Și apoi trebuie să-mi recapăt copilul... Nu știi că mi-a luat băiatul?

Cu multă gingășie și blândețe, Vermont o așează la loc în fotoliu. Apoi înclinându-se în fața ei, spuse:

— Ascultați-mă, doamnă și să nu pierdem timpul degeaba, căci fiecare minut e prețios. În șase ani ne-am întâlnit de patru ori. Ultima oară, chiar aici, în salonul casei acesteia când v-am vorbit, plin de emoții și când dumneavoastră mi-ați dat de înțeles că vizitele mele vă displac. De atunci nu v-am mai văzut. Și totuși ați avut încredere în mine și ați păstrat cartea de vizită pe care v-am dat-o. Vă rog să aveți și în continuare aceeași încredere. Dacă vreți să vă recăpătați fiul, va trebui să mă ascultați orbește, indiferent de ce s-ar întâmpla.

Liniștea lui Vermont, vocea prietenoasă o mai liniștiră pe contesă.

— Nu vă fie teamă, reluă Vermont, contesa d'Origny locuiește în celălalt capăt al pădurii Vincennes. Admițând că soțul dumneavoastră găsește o mașină, îi este cu neputință să ajungă aici înainte de trei, trei și un sfert. Or, acum e două și treizeci și cinci. Vă jur că vom pleca și că vă voi

conduce la băiețelul dumneavoastră. Nu vă pot părăsi până nu aflu niște lucruri.

— Ce trebuie să fac? Întrebă contesa.

— Să-mi răspundeți foarte precis la ce vă voi întreba. Avem la dispoziție douăzeci de minute. Ne ajung.

— Întrebați-mă!

— Credeți că soțul dumneavoastră are de gând să vă omoare?

— Nu!

— E vorba deci numai de fiul dumneavoastră?

— Da!

— Vi l-a luat pentru că vrea probabil să divorțeze și să se însoare cu o altă femeie, una dintre prietenele dumneavoastră pe care ați dat-o afară din casă, nu-i așa? Vă rog răspundeți-mi fără ocolișuri. Aceste lucruri sunt de notorietate publică așa că lăsați deoparte jena. E vorba de fiul dumneavoastră, doamnă! Deci contele vrea să se însoare cu o altă femeie, nu-i așa?

— Da!

— Femeia asta n-are nici un sfanț. La rândul lui, contele, care e ruinat, n-are decât pensia pe care i-o dă mama lui, contesa d'Origny și veniturile imensei averi pe care fiul dumneavoastră a moștenit-o de la cei doi unchi ai săi. Dacă băiatul i-ar fi încredințat lui, contele ar pune mâna pe această imensă avere. Pentru asta nu există decât un singur mijloc: divorțul. Spuneți-mi, mă înșel cumva?

— Nu!

— Ceea ce l-a ținut în loc până acum a fost refuzul dumneavoastră.

— Da. Și cel al soacrei mele ale cărei sentimente profund religioase se opun divorțului. Contesa d'Origny nu va ceda decât în cazul în care...

— În ce caz, doamnă?

— În cazul în care va putea dovedi că purtarea mea e nedemnă.

— Deci înțeleg că nu poate face nimic nici împotriva dumneavoastră nici a fiului dumneavoastră... Din punct de vedere legal se lovește de un obstacol insurmontabil: virtutea unei soții cinstite. Și totuși, iată că s-a hotărât să lupte. De ce?

— Ce vreți să spuneți?

— Vreau să spun că dacă domnul conte, după atâtea ezitări riscă o asemenea aventură, o face pentru că-și închipuie că are totuși o dovadă.

— Ce dovadă?

— Nu știu, dar ea există. Dacă n-ar exista, n-ar fi riscat să vă ia fiul.

— E îngrozitor! strigă Yvonne. De unde să știu eu ce a putut inventa el?

— Gândiți-vă bine! Iată de pildă în sertarul ăsta care a fost spart n-a existat vreo scrisoare care să poată fi răstălmăcită în defavoarea dumneavoastră?

— Absolut nici una.

— Dar din vorbele de amenințare pe care le-a rostit n-ați putut deduce nimic?

— Nimic!

— Totuși, continuă Velmont, trebuie să fi existat ceva... Conte n-are vreun prieten mai intim cu care să fi discutat?

— Nu.

— N-a venit nimeni ieri să-l vadă?

— Nimeni.

— Când v-a legat era singur?

— Atunci da.

— Și după aceea?

— După aceea a venit servitorul lui și i-am auzit vorbind despre un bijutier...

— Asta-i tot?

— Și despre ceva care va avea loc mâine, adică astăzi la prânz pentru că soacră-mea n-a putut veni ieri.

Velmont se gândi.

— Unde sunt bijuteriile dumneavoastră?

— Le-a vândut bărbatul meu.

— Și nu va mai rămas nici una?

— Nici una.

— Nici măcar un inel?

— Nu, zise ea arătându-și mâinile, nimic în afară de verigheta asta.

— E verigheta cu care v-ați măritat?

Contesa tăcu. Vermont observă că roșise, apoi o auzi murmurând:

— Cum, oare să fie cu puțință? Nu cred... Și totuși nu știu...

Vermont o înghesui cu întrebările, așa că până la urmă ea spuse aproape în șoaptă:

— Nu, nu-i verigheta cu care m-am măritat. Într-o zi am scos-o din deget și am pus-o pe marginea căminului. Peste vreo două ceasuri, când mi-am adus aminte de ea, am căutat-o dar n-am mai găsit-o. Probabil că a intrat cineva în odaie și a luat-o. N-am spus nimănui nimic și mi-am comandat repede alta. Asta pe care o port acum.

— Prima verighetă purta data căsătoriei?

— Da, 23 octombrie.

— Și a doua?

— Asta nu are nici o dată.

Simți în glasul ei o ușoară ezitare, un fel de tulburare pe care dealtfel nu încerca să și-o ascundă.

— Vă rog, spuse el, nu-mi ascundeți nimic. Vedeți cât drum am străbătut în câteva minute, cu puțină logică și cu sânge rece. Vă rog din suflet să continuați.

— Ești sigur, domnule, că e absolut necesar?

— Sunt sigur că cel mai mic detaliu își are importanța lui și mai ales că trebuie să ne grăbim.

— Nu-ți voi ascunde nimic, spuse ea ridicând capul. Povestea cu verigheta s-a petrecut în epoca cea mai nefericită și mai periculoasă din viața mea. Umilită și

călcată în picioare la mine acasă, în societate eram înconjurată de atenții, de omagii, de tentații, ca orice femeie părăsită de bărbatul ei. Atunci mi-am amintit că înainte de a mă mărita, un bărbat mă iubise cu disperare, iar eu ghicisem acea dragoste imposibilă pe care n-o putusem împărtăși. În semn de prețuire l-am rugat pe bijutier să graveze pe verigheta asta numele acelui bărbat. Nu-l mai iubeam pentru că acum eram soția altuia. Dar el continuă să trăiască undeva, în adâncul inimii mele, ca un duh bun care mă ocrotește.

Vorbise clar, fără nici un fel de ezitare și Vermont nu se îndoii nici o secundă de adevărul celor spuse.

— Crezi cumva că soțul meu...

El îi luă mâna și cercetând verigheta de aur, zise:

— Soțul dumneavoastră, nu știu prin ce întâmplare, cunoaște adevărul. La prânz mama sa va veni aici. De față cu câțiva martori vă va obliga să vă scoateți inelul obținând astfel dovada pe care o caută ca să dea divorț.

— Vai, gemu ea, sunt pierdută!

— Dimpotrivă, sunteți salvată. Dați-mi verigheta și până mâine la prânz veți avea alta pe care va fi scrisă data de 23 octombrie. Altfel...

Vermont se opri brusc fiindcă tânăra femeie pălise îngrozitor.

— Ce aveți? Ce se întâmplă?

— Se întâmplă, spuse ea cu glas pierdut, că nu mai pot scoate inelul din deget. Pe lângă faptul că bijutierul mi l-a făcut mai mic, mâna mi-a mai crescut și acum uită-te și dumneata... Mă strânge, aproape că mi-a intrat în carne.

Trase de el cu riscul de a se răni. Pielea se înroșise în jurul inelului dar acesta nici nu se clintise.

— Ah! Strigă ea, abia acum am priceput ce e cu bijutierul pe care vor să-l aducă. O să taie inelul cu cleștele... Vezi, vezi că sunt pierdută? Își ascunse fața în mâini și începu să plângă. Pendula bătu rar de trei ori. Yvonne sări în picioare.

— Gata, strigă ea, de-acum trebuie să vină. E ceasul trei... Du-te domnule... Vai, fiul meu, copilul meu! Doamne, ce-o fi făcând cu el?

— Știți unde este?

— Lasă-mă, vreau să plec...

— Nu veți pleca doamnă! Ar fi curată nebunie!

O apucă de mână și o așează aproape cu forța pe divan. Apoi îi legă din nou mâinile și picioarele cu fâșiile de pânză și o rugă să se așeze exact așa cum o lăsase soțul ei. Apoi îi spuse liniștitor:

— Ar fi o nebunie să plecați! Nu vă dați seama câte întrebări ar isca un asemenea lucru? Cine v-a dezlegat? Cine v-a descuiat ușa? Ar însemna că ați avut un complice. O circumstanță agravantă pentru dumneavoastră de care contele s-ar folosi cum nu se poate mai bine. Și apoi ia gândiți-vă: dacă fugiți înseamnă că acceptați divorțul. Așa că trebuie să rămâneți aici.

— Mi-e frică, șopti ea. Inelul ăsta îmi arde degetul. Nu poți să-l rupi și să-l iei cu dumneata?

— Dacă nu-l va găsi pe degetul dumneavoastră, doamnă, nu credeți că se va întreba cine v-a ajutat să vi-l scoateți? Doar contele știe că nu poate fi scos decât cu cleștele! Nu, va trebui să aveți curajul să-l înfrunțați cu atât mai mult cu cât vă voi ajuta să ieșiți din impas. Vă rog să aveți încredere în mine. Vă jur că vă veți recăpăta fiul. În jurul prânzului voi fi aici.

Velmont cercetă cu atenție camera, apoi înclinându-se în fața contesei, îi spuse:

— Gândiți-vă la fiul dumneavoastră și nu vă temeți de nimic. Am eu grijă ca totul să iasă bine.

Yvonne auzi ușa deschizându-se, apoi cheia răsucindu-se în broască. La ora trei și jumătate un automobil se opri în fața casei. Apoi ușa de jos se trânti cu putere și după un minut contele se ivi, furios, în odaia ei. Se aplecă peste ea, îi cercetă legăturile și se uită să vadă dacă mai are inelul pe

deget. Yvonne leșină. Când se trezi era ziua-n amiaza mare; constată că fusese dezlegată iar contele stătea în picioare lângă ea.

— Fiul meu, gemu ea, fiul meu! Dă-mi copilul...

El replică plin de ironic:

— Fiul nostru, doamnă, e bine! Deocamdată nu e vorba de el ci de dumneata. Cred că ne aflăm unul în fața celuilalt pentru ultima oară. Așa că e cazul să avem o mică discuție. Numai că această discuție va avea loc în prezența mamei mele. Sper că nu vezi în asta nici un inconvenient...

Străduindu-se să-și ascundă tulburarea Yvonne răspunse laconic:

— Nici unul.

— Deci pot s-o chem?

— Da. Dar până atunci, du-te. Lasă-mă să-mi vin în fire. Până va sosi ea, eu voi fi îmbrăcată.

— Mama e aici, te așteaptă.

— Cum, a și venit? Ce-i graba asta? Nu putem amâna pe diseară? Sau pe mâine?

— Nu, astăzi și acum, declară contele. În cursul nopții s-a produs un incident destul de bizar pe care nu mi-l pot explica. Cineva m-a expediat urgent la mama cu intenția vădită de a mă scoate din casă. Acest lucru mă determină să grăbesc momentul explicației. Nu vrei să mănânci ceva înainte?

— Nu, nu...

— Atunci mă duc s-o aduc pe mama.

După ce ieși din odaie, Yvonne se uită la ceas. Era abia zece și jumătate. Vai, Horace Vermont nu mai avea cum s-o ajute. Contele se înapoie cu mama sa pe care o rugă să ia loc pe un fotoliu. Contesa era o femeie uscată ca o scândură, ciolănoasă, care n-o putuse suferi pe Yvonne niciodată. Când intră nici măcar nu-și salută nora.

— Cred, spuse ea, că n-are rost să lungim vorba. Fiul meu pretinde...

— Nu pretind, mamă, interveni contele. Afirm că acum trei luni camerista a găsit jos, în odaia asta, verigheta pe care i-am pus-o pe deget soției mele, la cununie. Iat-o! În interiorul ei e gravată data de 23 octombrie.

— Atunci, zise contesa, nora mea poartă pe deget...

— Altă verighetă în locul celei adevărate, completă contele. Trimis de mine, Bernard, servitorul meu, a sfârșit prin a descoperi, după îndelungi căutări, undeva, în împrejurimile Parisului, un bijutier modest care i-a făcut verigheta și căruia doamna i-a spus unde locuiește. Omul își amintește perfect și e gata să depună mărturie că clienta sa nu i-a spus să scrie în interiorul inelului o dată ci un nume. Nu-și mai aduce aminte ce nume dar l-a rugat pe omul cu care lucrează și care gravează datele pe verighete să vină astăzi încoace. Bernard l-a adus aici încă de la ora nouă. Acum e jos în cabinetul meu... Apoi întorcându-se către soția sa spuse:

— Vrei să-mi dai inelul de bunăvoie?

— Știi bine, încă din noaptea trecută, când ai încercat să mi-l iei fără știrea mea, că nu-l mai pot trage din deget.

— Pot da ordin ca omul acela să vină încoace? Are un clește anume cu care ți-l poate scoate.

— Cheamă-l, zise Yvonne cu glas pierit.

Sărmana de ea se resemnase. Vedea cu ochii minții întreg scandalul: divorțul pronunțat împotriva ei, copilul încredințat tatălui.

Soacra ei rosti rece:

— Ai fost cam ușuratică, drăguță...

Dar iată că bărbatul ei se și întorsese însoțit de un necunoscut cu o cutie în mână.

— Știi ce ai de făcut? Îl întreabă contele.

— Da, răspunse lucrătorul. Am înțeles că e vorba de un inel prea strâmt care trebuie tăiat... Un fleac... O tăietură de clește și gata.

— Iar pe urmă va trebui să-mi spui dacă inscripția din interiorul inelului îți aparține.

Yvonne se uită la ceas. Era unsprezece fără zece. Deci totul se terminase. Velmont nu-i putuse veni în ajutor, înțelese că va trebui să lupte singură ca să-și recapete fiul. Văzând în mâna murdară a lucrătorului un clește, se retrase înapoi fără să vrea.

— Va trebui totuși să te hotărăști, îi zise contele.

Atunci ea întinse mâna cu palma în sus; omul apucă inelul, cu mare grijă să n-o rănească și cât ai clipi din ochi îl rupse. Contele strigă satisfăcut:

— Ei, în sfârșit, acum vom ști. Dovada e aici, martori avem...

Luă inelul rupt din mâna lucrătorului și citi, apoi scoase un strigăt de stupeoare. În interiorul verighetei scria data căsătoriei sale cu Yvonne: 23 octombrie.

Isprăvindu-și istorisirea, Arsène Lupin își aprinse o țigară.

— Ei, bine, l-am întrebat curios, cum s-a terminat toată povestea?

— Cum să se termine? Soțul neavând nici un fel de dovadă împotriva soției, a fost obligat de mama sa să renunțe la divorț și să-i dea nevastei sale, copilul. Mai târziu, și-a părăsit totuși soția iar tânăra contesă a rămas să-și crească fiul. Astăzi e o femeie liberă și fericită iar băiatul ei are șaisprezece ani.

— Mă bucur! Dar spune-mi și mie cum a fost salvată contesa?

— Foarte simplu. Știi că am mare talent la prestidigitație. Pentru mine e un fleac să fac să apară și să dispară obiecte mult mai mari decât o verighetă.

— Doar nu vrei să spui că lucrătorul era...

— Ba da. Lucrătorul era Horace Velmont, deghizat, care avea în mână o altă verighetă cu data scrisă pe ea. Iar Horace Velmont, dragă prietene, am fost eu.

EDITH CEA CU GÂT DE LEBĂDĂ

— Ce părere ai despre inspectorul de poliție Ganimard? L-am întrebat, pe Arsène Lupin.

— Excelentă. Nutresc multă admirație față de el, față de curajul lui. Află, dragul meu, că Ganimard posedă unele însușiri cu totul deosebite: hotărâre, clarviziune, judecată profundă și logică. Dealtfel l-am văzut lucrând. Ei bine, omul ăsta e cineva! Ai auzit de povestea cunoscută sub numele de „Edith cea cu gât de lebădă”?

— Așa, ca toată lumea...

— Cu alte cuvinte, mai deloc. Ei bine afacerea asta a fost poate cea mai bine pusă la punct dintre toate combinațiile mele. Executarea ei mi-a cerut multă grijă și mai ales multă stăpânire de sine. Am imaginat o serie de eșecuri savante, cu o rigoare matematică. Totuși Ganimard a reușit să descurce și cele mai încurcate fire ale ei. Acum, datorită lui, se cunoaște pe Quai d'Orfèvres, întreg adevărul. Și te rog să mă crezi că nu e vorba de un adevăr oarecare.

— Nu-mi spui și mie despre ce e vorba?

Lupin era foarte zgârcit cu mărturisirile. De data asta se pare că l-am nimerit în toane bune, adică într-o dispoziție propice confesiunilor.

— Ei bine, din moment ce ții să cunoști amănuntele, am să ți le spun... Povestea a început în urmă cu trei ani, în ziua în care în gara din Rennes, s-a constatat că la trenul ce sosea din Brest, fusese spartă ușa unui vagon închiriat de bogatul brazilian, colonelul Sparminto, care călătorea cu soția sa în același tren.

În vagonul spart se afla un lot de douăsprezece tapiserii foarte scumpe. Una dintre lăzi fusese desfăcută și tapiseria care se afla în ea, dispăruse.

Colonelul Sparminto depuse o plângere la Societatea Căilor Ferate și ceru despăgubiri însemnate pentru furtul săvârșit. Poliția făcu cercetări. Societatea făgădui o sumă importantă celui care ar fi găsit tapiseria. După două săptămâni, o scrisoare prost lipită, a fost deschisă de Administrația Poștelor și astfel s-a aflat că furtul fusese săvârșit de Arsène Lupin și că un colet trebuia să plece a doua zi spre America de Nord. În aceeași seară, poliția a descoperit tapiseria furată, într-un cufăr lăsat în păstrare la gara Saint-Lazare.

Deci lovitura dăduse greș. Lupin a încercat o asemenea decepție încât, neputându-se abține, i-a trimis colonelului Sparminto o scrisoare în care îi spunea cât se poate de clar: „De data asta am avut delicatețea să nu-ți iau decât o tapiserie. Data viitoare ți le voi lua pe toate douăsprezece. Cine are urechi de auzit, să audă! A. L.”

Colonelul Sparminto locuia de câteva luni într-un mic palat așezat în fundul unei mici grădini, situat la intersecția străzilor Faisanderie cu Dufrésnoy. Era un bărbat nu prea înalt, subțire, cu umeri lați, cu părul negru și tenul bronzat, îmbrăcat cu o eleganță plină de sobrietate. Se însurase cu o tânără englezoaică extrem de frumoasă, dar cu o sănătate cam șubredă și pe care povestea cu tapiseriile o afectase foarte mult. Încă din prima zi își rugase soțul să le vândă, indiferent cu cât, numai să scape de ele. Colonelul era dimpotrivă un om foarte energic și foarte îndărătnic, care nu voise să cedeze pentru nimic în lume în fața a ceea ce el numise „capriciul unei femei”. Nu numai că nu vânduse tapiseriile ci luase măsuri pentru a preveni orice furt.

Mai întâi, pentru a nu avea de supravegheat decât fațada ce dădea spre grădină, zidi toate ferestrele de la parter și de la primul etaj ce dădeau spre strada Dufrésnoy. Pe urmă

apelă la o societate specială care asigura securitatea absolută a proprietăților. Apoi așeză la fiecare din ferestrele galeriei unde fuseseră atârinate tapiseriile, niște semnalizatoare acustice greu de observat a căror poziție n-o cunoștea decât el; la cea mai mică atingere se aprindeau automat toate becurile din casă, apoi începeau să sune o mulțime de sonerii.

În plus, Societatea de asigurări căreia i se adresase n-a consimțit să se angajeze la plata unor despăgubiri decât numai după ce colonelul Sparmiento a fost de acord ca susnumita Societate să pună de pază în fiecare noapte, la parterul casei cu pricina, trei dintre cei mai buni oameni ai ei, plătiți de Sparmiento. În privința servitorilor, colonelul îi cunoștea demult și răspundea pentru ei.

Odată luate aceste măsuri și apărarea casei asigurată mai ceva ca a unei fortărețe, colonelul a dat o mare serbare de inaugurare, un fel de vernisaj la care au fost invitați, pe lângă numeroase persoane din lumea mare, și o mulțime de jurnaliști și critici de artă.

Odată trecuți dincolo de grilajul grădinii, toți avură impresia că pășesc într-o închisoare. Cei trei inspectorii postați la piciorul scării, cereau tuturor invitațiile și-i priveau pe oaspeți într-un fel cam prea bănuitor. Nu le mai rămăsese decât să-i percheziționeze și să le ia amprente.

Colonelul, care-și aștepta oaspeții la primul etaj, se tot scuza, râzând, explicându-le cu lux de amănunte ce măsuri de siguranță luase pentru a-și proteja tapiseriile. Alături de el se afla soția sa, strălucind de tinerețe și de grație, înaltă, subțire, blondă, palidă, cu doi ochi de o frumusețe rar întâlnită, cu un aer melancolic și resemnat, acea resemnare a ființelor slabe în fața soartei care le amenință la fiecare pas.

După ce-au sosit toți invitații, s-au închis imediat atât grilajul grădinii cât și ușa de la intrare. Apoi toată lumea a fost poftită în galeria unde se aflau expuse cele

douăsprezece tapiserii, galerie ale cărei ferestre erau protejate de obloane și de grile de fier. Tapiseriile erau într-adevăr niște opere de artă incomparabile, al căror subiect fusese inspirat de faimoasa tapiserie de la Bayeux, atribuită reginei Mathilde, reprezentând istoria cuceririi Angliei. Comandate în secolul al XVI-lea de un urmaș al unui vajnic senior care-l însoțise pe Wilhelm Cuceritorul, executate de un celebru țesător din Arras – Jehan Gosset – fuseseră găsite peste aproape cinci sute de ani, într-un vechi conac din Bretania. Anunțat, colonelul reușise să le cumpere doar cu cincizeci de mii de franci când făceau de zece ori pe-atât.

Cea mai frumoasă dintre cele douăsprezece tapiserii, cea mai originală fusese cea care o furase Lupin și pe care colonelul reușise s-o recupereze. Ea o înfățișa pe Edith cea cu gât de lebădă căutând printre morții din Hastings, cadavrul iubitului ei Harold, ultimul rege saxon.

În fața frumuseții naive a desenului, în fața culorilor stinse și al grupului ce părea însuflețit, al personajelor, în fața tristeții copleșitoare a scenei, toți invitații se arătau plini de cea mai sinceră admirație. Edith cea cu gât de lebădă era aidoma unui crin. Rochia albă îi dezvăluia trupul înalt și mlădios. Măinile lungi și subțiri se întindeau într-un gest plin de spaimă și de rugă. Nimic nu te impresiona mai mult decât chipul ei îndurerat și surâsul disperat care plutea pe buzele sale.

— Surâs trist dar plin de farmec și care mă face să mă gândesc fără să vreau, la soția dumitale, dragă domnule colonel, spuse unul dintre oaspeți. Dealtfel mai sunt și alte asemănări care m-au izbit încă de la început... De exemplu, curba grațioasă a gâtului, finețea mâinilor... Și de asemenea ceva din silueta doamnei Sparminto, din atitudinea ei...

— Ai dreptate, dragul meu și tocmai această asemănare m-a determinat să cumpăr tapiseriile. Și mai există un

motiv: faptul că printr-o coincidență ciudată, soția mea se numește Edith... Edith cea cu gât de lebedă, cum i-am spus mai târziu. Și colonelul adăugă râzând: Doresc ca analogiile să se oprească aici și ca scumpa mea Edith să nu caute niciodată cadavrul iubitului ei. În ce mă privește, slavă Domnului, sunt sănătos tun și n-am nici un chef să mor. Poate numai în cazul în care-mi vor dispărea tapiseriile... Căci, pe legea mea, într-un asemenea caz, nu știu ce-aș fi în stare să fac...

Careva glumi.

— Ei, nici chiar așa! Doar dacă nu cumva te numești și dumneata Harold, colonele.

— Nu, domnule, spuse râzând Sparmiento, nu mă numesc astfel și nu mă asemăn câtuși de puțin cu regele saxon.

Când colonelul isprăvi de rostit aceste cuvinte, dinspre fereastra din dreapta sau din mijloc (părerile erau împărțite) se auzi sunetul strident al unei sonerii. În aceeași clipă, doamna Sparmiento scoase un țipăt de spaimă, apucându-l de braț pe soțul ei. Acesta exclamă:

— Ce înseamnă asta? Ce se întâmplă?

Nemișcați, invitații priveau spre ferestre. Colonelul repetă:

— Ce vrea să însemne asta? Nu mai pricep nimic. Nimeni în afară de mine nu cunoaște locul acelei sonerii.

Chiar în aceeași clipă, întreaga casă, de sus și până jos, se cufundă în întunericul cel mai deplin. Treptat groaza se înstăpâni acolo. Soneriile instalate în diverse locuri începură să sune făcând un zgomot asurzitor. Timp de câteva minute urmă o harababură de nedescris. Musafirii izbeau cu pumnii și cu picioarele în ușile închise, se îmbrânceau, se loveau unii pe alții, câțiva se împiedică și căzură; erau atât de înspăimântați de parcă i-ar fi amenințat explodarea unui obuz sau cine știe ce incendiu. Dominând tumultul, colonelul strigă cât putu de tare:

— Liniște! Stați pe loc! Întrerupătorul e în colțul de colo... într-o clipă voi aprinde lumina!

Croindu-și drum printre invitați, izbuti să ajungă în colțul galeriei unde se afla întrerupătorul și într-o clipă lumina se aprinse iar soneriile amuțiră. Abia atunci văzură că două dintre invitate leșinaseră iar doamna Sparmiento părea aproape moartă. Bărbații, livizi la față, cu cravatele strâmbe, aveau aerul unor combatanți.

— Tapiseriile sunt la locul lor! strigă careva. Toți fură în cale-afară de uimiți ca și cum în urma acelei alarme ar fi trebuit neapărat ca tapiseriile să dispară. Câteva tablouri de mare preț se aflau și ele la locul lor. Și cu toate că soneriile răsunaseră în toată casa, cei trei inspectori de la Asigurările sociale nu văzuseră pe nimeni intrând, nu văzuseră pe nimeni dând târcoale locuinței.

După ce și-a mai venit în fire, colonelul a încercat să facă haz de necaz despre acea alarmă falsă, dar nimeni nu i s-a alăturat.

Toți se simțeau stingheriți și oarecum jenați de felul cum se comportaseră. Au mai stat de politețe, un sfert de ceas, apoi fiecare n-a știut cum s-o șteargă mai repede părăsind ușurați, acea casă unde bântuia o atmosferă apăsătoare de neliniște și de spaimă.

Totuși doi ziariști se încăpățânară să rămână. După ce Edith își veni în fire și fu dată în grija cameristei, colonelul împreună cu cei doi ziariști și cu cei trei inspectori de la Asigurările sociale, făcură o mică anchetă care nu duse la descoperirea nici unui detaliu interesant. Pe urmă, colonelul desfăcu o sticlă de șampanie. Pe la două și ceva, mai precis la două și patruzeci și cinci de minute, ziariștii plecară, inspectorii se retraseră în camera de la parter care le fusese rezervată, iar colonelul se duse la culcare. Apoi inspectorii, conform indicațiilor, dădură rînd pe rînd, câte o raită prin grădină. Între cinci și șapte dimineața însă, îi fură pe toți trei somnul și nu-și mai făcură rondul. Când se

treziră, afară era ziuă de-a binelea. Cum nu se auzise nici o sonerie, nu-și făcură muștrări de conștiință. Dar când intrară în galerie și aprinseră lumina constatară că toate cele douăsprezece tapiserii dispăruseră.

Până s-au hotărât inspectorii să dea telefon la poliție și să-l anunțe pe Sparmiento s-a făcut opt și jumătate. Colonelul era îmbrăcat și se pregătea să plece în oraș. Vestea nu păru să-l tulbure peste măsură sau cel puțin izbuti să se stăpânească. Dar efortul trebuie să fi fost foarte mare pentru că tocmai când se așteptau mai puțin, colonelul se prăbuși pe un scaun lăsându-se în voia unui acces de disperare, greu de suportat la acel om ce păruse până atunci atât de energic. Venindu-și în fire, intră în galerie, cercetă cu atenție pereții goi, apoi se așeză în fața unei mese și scris repede câteva rânduri pe o hârtie pe care o vârî într-un plic, lipindu-l.

— Luați-l, zise el. Am o întâlnire urgentă... Mă grăbesc... Dați scrisoarea asta comisarului de poliție.

Și cum inspectorii se uitau la el, adăugă:

— Sunt părerile mele pe care i le împărtășesc comisarului. O bănuială a mea, de care aș dori să se țină seama. În ce mă privește, trebuie să plec urgent la țară...

Dispăru în goană, într-o stare de nervozitate extremă.

După câteva minute sosi și comisarul de poliție. I se dădu scrisoarea care conținea aceste rânduri:

„O rog pe iubita mea soție să mă ierte pentru mâhnirea pe care i-o produc. Numele ei va fi pe buzele mele până în ultima clipă”.

Astfel într-un moment de nebunie, ca urmare a acelei nopți de maximă tensiune nervoasă, colonelul Sparmiento avea de gând să se sinucidă. Să aibă oare curajul de a-și pune în practică planul? Sau poate că în ultima lui clipă de luciditate se va răzgândi?

A fost anunțată doamna Sparmiento. În timp ce se făceau cercetări și poliția luase urma colonelului, soția sa aștepta

Înnebunită de groază. Către sfârșitul după-amiezii, s-a primit un telefon de la Ville-d'Avray; la ieșirea din tunel, după trecerea trenului, câțiva slujbași găsiseră trupul unui om, de nerecunoscut, al cărui chip aproape că nici nu mai avea o formă omenească. În buzunare nu se afla nici o hârtie. Dar semnalmentele corespundeau cu cele ale colonelului.

La ora șapte seara doamna Sparmiento coborî din automobil la Ville-d'Avray. A fost apoi condusă într-una din încăperile gării. După ce poliția a ridicat cearșaful care acoperea trupul neînsuflețit, Edith, Edith cea cu gât de lebădă, și-a recunoscut bărbatul. Valul de mânie, de revoltă publică, inspirat de chipul palid al Editheii, s-a revărsat asupra lui Lupin. Invitații din ajun au început a vorbi. S-au aflat o mulțime de amănunte interesante despre serată iar în jurul blondei și delicatei englezoaice s-a creat o legendă care a împrumutat caracterul tragic al eroinei din vechea tapiserie, al nefericitei regine Edith cea cu gât de lebădă.

Și totuși, cu toată revolta, lumea nu și-a putut reține uimirea în fața nemaipomenitei ingeniozități cu care fusese săvârșit furtul. Dar poliția l-a elucidat destul de ușor. Cei trei inspectori de la Asigurările sociale au mărturisit mai târziu, că una dintre cele trei ferestre de la etajul al doilea era larg deschisă. Probabil că pe acolo se introduseră hoții. Ipoteza, sigur că era plauzibilă. Și totuși se ridicau unele probleme:

1. Cum de trecuseră de grilajul grădinii și la ducere și la întoarcere fără să-i vadă nimeni?

2. Cum traversaseră grădina și cum sprijiniseră scara de zid fără să lase vreo urmă?

3. Cum deschiseseră fereastra de la al doilea etaj, fără să se declanșeze nici o sonerie, fără să se aprindă nici o lumină?

Lumea i-a acuzat pe cei trei inspectori. Judecătorul de instanță i-a interogat vreme îndelungată, a întreprins

cercetări privitoare la viața lor particulară și a declarat apoi, în mod oficial, că erau în afară de orice bănuială. Cât despre tapiserii, nimeni nu mai trăgea nădejde că ar mai putea fi găsite.

Dar iată că tocmai în acel moment s-a întors din Indii cunoscutul comisar Ganimard, unde fusese trimis să elucideze așa-numitul „mister al diademei” în care evident era amestecat și Arsène Lupin.

Bănuind că acesta îl pusese pe drumuri pentru a duce liniștit, la bun sfârșit, afacerea cu furtul tapiseriilor, Ganimard își ceru un concediu de cincisprezece zile și se înfățișă doamnei Sparminto făgăduindu-i să-i răzbune bărbatul. Edith se afla însă în acea stare de depresiune în care gândul răzbunării nu mai putea aduce nici o ușurare durerii imense care o sfâșia. După ce și-a înmormântat bărbatul, i-a concediat pe cei trei inspectori de la Asigurările sociale, și-a concediat ceilalți servitori și n-a păstrat decât unul și o menajeră bătrână, singurii în care mai avea încredere și pe care-i cunoștea de multă vreme. Indiferentă la orice, s-a închis în odaia ei și l-a lăsat pe Ganimard să acționeze cum voia.

Acesta s-a instalat la parter și a început imediat să facă cele mai minuțioase investigații. A reînceput ancheta, s-a apucat să facă cercetări în cartier, a studiat cu atenție toponimia casei, a pus în funcțiune de zece, de douăzeci de ori sistemul de alarmă.

După cincisprezece zile a cerut prelungirea concediului. Șeful Siguranței, domnul Dudouis, a venit să-l vadă și l-a găsit pe scara care ducea la galerie. În ziua aceea Ganimard i-a mărturisit eșecul cercetărilor sale.

Șeful Siguranței trecând pe-acolo a treia zi, l-a găsit pe Ganimard foarte îngrijorat. În fața lui se aflau o droaie de ziare. Întrebat ce se întâmplă, Ganimard a rostit, dus pe gânduri:

— Încă nu știu nimic, șefule, absolut nimic și totuși ceva nu-mi dă pace. Numai că ideea care-mi trece prin cap mi se pare de-a dreptul smintită. Și apoi mi se pare că ea complică și mai mult lucrurile...

— Adică?

— Adică, șefule, v-aș ruga să aveți un pic de răbdare. Lăsați-mă să-mi fac meseria... Dar dacă nu peste mult timp am să vă dau un telefon, va trebui să săriți în prima mașină și să veniți înapoi fără a pierde nici un minut fiindcă înseamnă că am dezlegat misterul.

Au mai trecut astfel patruzeci și opt de ore. Într-o dimineață domnul Dudouis a primit un bilețel: „*Mă duc la Lille. Ganimard*”. „Ce dracu caută omul ăsta acolo?” se întreabă șeful Siguranței. Trecu o zi, apoi încă una fără nici o știre.

Dar Dudouis avea încredere. Îl cunoștea pe Ganimard și știa că bătrânul comisar nu făcea parte dintre oamenii care se îmbată cu apă rece. Dacă se dusesse la Lille, însemna că avusese motive serioase să se ducă.

Și iată că în seara celei de a doua zile, domnul Dudouis fu chemat la telefon.

— Dumneavoastră sunteți, șefule?

— Da, Ganimard. Ce s-a întâmplat?

— Zece oameni, șefule, am nevoie de zece oameni! Și veniți chiar dumneavoastră cu ei, dar cât mai repede!

— Unde ești?

— În casă, la parter. Dar am să vă aștept în dosul grilajului grădinii.

— Vin! Cu mașina, bineînțeles!

— Da. Opriți automobilul cam la douăzeci de metri de casă. Fluierați ușor și am să vă aud.

Lucrurile se executară întocmai. La puțină vreme după miezul nopții, când toate luminile de la etajele superioare s-au stins, Ganimard a ieșit în stradă să-și aștepte șeful.

Când s-au întâlnit, a urmat o mică discuție. Agenții au rămas în stradă. Apoi Ganimard și șeful său, au străbătut fără zgomot, grădina și s-au închis în casă.

— Ei bine, ce s-a mai întâmplat? De ce atâtea precauții? Parcă am fi doi conspiratori, a spus șeful Siguranței.

Ganimard nici măcar nu zâmbi. Niciodată șeful său nu-l văzuse într-o stare de asemenea agitație și nu-l mai auzise vorbind cu un glas atât de răvășit.

— Ai noutăți, Ganimard?

— Da, șefule! Dar abia citez să vi le spun. Totuși nu mă înșel. Cunosc întreg adevărul... Dar mi se pare prea frumos ca să fie adevărat.

Își șterse transpirația de pe frunte, bău un pahar cu apă apoi rosti:

— Lupin m-a tras de multe ori pe sfoară...

— Ascultă, Ganimard, n-ai vrea să treci direct la subiect? În două cuvinte spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nu, șefule, răspunse Ganimard, trebuie neapărat să cunoașteți diferitele faze prin care am trecut. Iertați-mă, dar socot acest lucru absolut indispensabil. Repetă: — Spuneam deci șefule, că Lupin m-a tras adeseori pe sfoară. Dar datorită acestui duel din care trebuie să mărturisesc că el a ieșit de mai multe ori învingător, am învățat multe. Așa că în afacerea asta a tapiseriilor, cunoscând bine cu cine aveam de-a face, mi-am pus două întrebări:

Lupin, care nu face nimic fără un scop precis, avea desigur în vedere sinuciderea colonelului Sparmiento ca urmare a dispariției tapiseriilor.

Și totuși Lupin, care are oroare de sânge și care n-ar ucide nici măcar o muscă, a furat tapisериile.

— Atracția celor cinci sau șase sute de mii de franci cât valorează probabil tapisериile...

— Nu, șefule, v-o repet, Lupin n-ar ucide nici dacă ar fi vorba de milioane. Și a doua întrebare pe care mi-am pus-o a fost: de ce tot acel vacarm din seara din ajunul furtului, în

timpul serbării de vernisare a tapiseriilor? Sigur că pentru a-i înspăimânta pe oaspeți, pentru a crea o atmosferă de neliniște și de groază și pentru a abate bănuiala asupra unui adevăr care fără tot acel scenariu poate că ar fi sărit în ochi. Ați priceput, șefule?

— Pe legea mea, nu.

— Ei da, zise Ganimard, adevărul e că nu m-am exprimat prea clar. De fapt nici pentru mine lucrurile nu sunt prea limpezi. Totuși am impresia că sunt pe drumul cel bun. Da, nu există nici o îndoială că Lupin a vrut să atragă bănuiele asupra lui, urmărind ca persoana care se află în fruntea acestei afaceri să rămână necunoscută.

— Un complice? insinuă Dudouis. Un complice care amestecat printre invitați a pus în funcțiune soneriile și după ce-au plecat toți, s-a ascuns probabil undeva, în casă...

— E, e, vă cam apropiați, șefule... E absolut sigur că tapiseriile n-au putut fi furate decât de cineva din casă. Examinând lista invitaților și procedând la o cercetare amănunțită a fiecăruia...

— Ei, bine?

— Ei bine, șefule am aflat de la cei trei inspectori ai Asigurărilor sociale care aveau lista invitaților, că șaizeci și trei au intrat în casă și șaizeci și trei au ieșit... Deci...

— Probabil vreun servitor...

— Nu!

— Inspectorii?

— Nu.

— Totuși, zise nerăbdător șeful, din moment ce furtul a fost săvârșit din interior, nu crezi că...

— Toate cercetările mele, zise Ganimard, duc în același punct. Și convingerea la care am ajuns, mă năucește. Furtul n-a putut fi săvârșit decât cu ajutorul cuiva din casă. Or, în casă n-a existat nici un complice...

— Absurd, spuse domnul Dudouis.

— Absurd, așa am spus și eu dar chiar în clipa în care rosteam acest cuvânt, mi-am dat seama care era adevărul.

— Care?

— Oh, un adevăr incomplet, dar odată pornit pe acest fir trebuia să merg până la capăt.

Domnul Dudouis tăcu. Probabil că aceiași lumină trebuie să se fi făcut și în el așa cum se făcuse în mintea lui Ganimard. După o vreme rosti încet:

— Cum, crezi că Lupin a fost complicele lui Sparmiento? Nu pot admite așa ceva!

— Da, șefule! În timpul nopții, în vreme ce inspectorii vegheau jos, sau mai bine-zis dormeau căci Sparmiento le adusese o sticlă cu șampanie în care pusese probabil vreun somnifer, așa-zisul colonel a luat tapiseriile de pe perete și le-a trecut prin fereastra camerei sale situată la etajul al doilea care dă spre o stradă nesupravegheată pentru că ferestrele de jos fuseseră zidite și deci nu mai era nevoie să stea nimeni de pază acolo.

— Nu pot crede așa ceva, zise Dudouis.

— De ce? Întrebă Ganimard.

— Pentru că dacă Sparmiento ar fi fost complice cu Lupin nu s-ar fi sinucis după ce i-a reușit lovitura.

— Dar cine vă spune că s-ar fi sinucis?

— Cum, dar a fost găsit mort! Și în plus soția lui l-a recunoscut.

— Ei, asta era, șefule, vedeți? Acest argument mă dăduse și pe mine peste cap. Acum aveam în fața mea în loc de un infractor, trei: pe Arsène Lupin, pe complicele său, colonelul Sparmiento și un mort.

Ganimard înșfăcă un maldăr de ziare, luă unul și i-l întinse șefului său.

— Citiți, vă rog, notița asta...

„Correspondentul nostru din Lille, citi Dudouis, ne semnalează un fapt bizar. La morga din acest oraș s-a semnalat dispariția unui cadavru, cadavrul unui necunoscut

care se aruncase sub roțile unui tramvai cu aburi. Se fac tot felul de supoziții în legătură cu această dispariție, etc, etc...”

— Mă duc repede la Lille, continuă Ganimard, și constat că mortul a dispărut chiar în noaptea în care colonelul Sparmiento a dat serbarea. Cineva l-a transportat cu o mașină până la Ville-d’Avray, aproape de calea ferată, mai precis lângă tunel... Așa încât cadavrul care a fost găsit nu era altul decât cel furat de la Morgă și îmbrăcat cu hainele lui Sparmiento.

— Dar atunci pentru ce toată acea mascaradă? De ce mai întâi furtul unei singure tapiserii, apoi restituirea ei, apoi furtul celor douăsprezece? De ce acel vernisaj și de ce atâta zarvă? Povestea dumitale nu prea stă în picioare, dragă Ganimard...

— Nu stă în picioare, șefule, pentru că dumneavoastră ca și mine v-ați oprit la jumătatea drumului. Să știți că toată povestea e în fond, de o mare simplitate, dar de o logică de fier. Complici? La ce bun când este atât de comod și de sigur să lucrezi de unul singur și să-ți faci treaba cu propriile tale mâini.

— Ce tot spui, Ganimard? strigă Dudouis.

— Nu-i așa că simțiți cum vă sufocă uluiala? Și eu am pățit la fel. Surpriza aproape că m-a năucit. Și totuși e așa cum vă spun.

— Imposibil, imposibil, șopti domnul Dudouis.

— Ba dimpotrivă, e foarte posibil, șefule, e foarte logic, foarte normal și tot atât de clar ca și lumina soarelui. Până și un copil ar rezolva această problemă doar printr-o singură eliminare. Dacă înlăturăm mortul, ne mai rămân Sparmiento și Lupin. Hai să-l suprimăm și pe Sparmiento.

— Ne mai rămâne Lupin, spuse Șeful Siguranței.

— Da, Lupin. Lupin în două silabe și cinci litere. Lupin despuat de aspectul lui brazilian, Lupin înviat din morți! Lupin care, preschimbat de șase luni încoace în colonelul

brazilian, călătorind în Bretania, descoperă cele douăsprezece tapiserii, le cumpără pe nimic și ca să atragă atenția asupra lui, simulează furtul celei mai frumoase dintre ele. Ca să abată atenția lumii de la el, Lupin-Sparmiento organizează acel vernisaj în care vâra spaima în invitați. Pe urmă moare, regretat de prieteni, lăsând în urma lui o soție îndurerată ca să încaseze beneficiile acestei afaceri...

Ajungând aici Ganimard se opri, își privi șeful drept în ochi și-și isprăvi fraza, subliniindu-și cuvintele:

— Lăsând în urma lui o văduvă neconsolată!

— Doamna Sparmiento! Crezi într-adevăr că ea...

— Ei drăcie, zise inspectorul, nu pui la cale o asemenea afacere dacă nu urmărești un câștig substanțial!

— Da, dar câștigul urma să-i parvină lui Lupin abia după ce avea să-și vândă tapiseriile în America.

— Vai, șefule, zise Ganimard ați uitat că Sparmiento a fost victima unui furt important și că în caz că el murea, văduva trebuia să încaseze asigurarea?

Șeful Siguranței rămăsese interzis. Murmură:

— Într-adevăr, într-adevăr... Și pentru cât era asigurat?

— Opt sute de mii de franci!

— Opt sute de mii? Dar e fantastic!

— Așa cum ați auzit.

— Și doamna Sparmiento a primit vreo parte din bani?

— Sigur. Ieri a încasat două sute de mii, azi trei sute de mii...

— Dar e de neimaginat!

Șeful Siguranței tăcu o vreme, năucit.

— Da, șefule, acum vedeți și dumneavoastră cu cine avem de-a face. Sparmiento odată mort, Societățile de Asigurare au venit repede să dea banii îndureratei văduve, acelei superbe Edith cu gât de lebădă, care semăna atât de bine cu cealaltă Edith din tapiserie.

— Și femeia cine e de fapt?

— Sonia Krichnov, amanta lui Lupin.

— A, rusoaica aceea superbă implicată anul trecut în povestea diamantelor și care a reușit să scape basma curată. Apoi a dispărut. Ești sigur, Ganimard?

— Absolut sigur. Derutat ca toată lumea, de mașinațiile lui Lupin, n-am avut când mă ocupa de ea. După ce lucrurile mi s-au limpezit, am recunoscut-o pe frumoasa Sonia metamorfozată în englezoaică. Sonia care din dragoste pentru Lupin s-ar lăsa și omorâtă...

— Bună treabă, Ganimard. Bravo! Ai dezlegat toate ițele...

— Mai am pe cineva aici pe care vreau să vi-o ofer, șefule...

— Pe cine?

— Pe bătrâna dădacă a lui Lupin... Face pe menajera.

— Victoire?

— Da. E aici de când doamna Sparmiento joacă rolul văduvei.

— Felicitările mele, Ganimard.

— Și vă mai pot da încă o persoană, șefule...

— Ce vrei să spui, Ganimard?

— Păi dacă v-am deranjat la ora asta, nu vă dați seama că e vorba de vânatul cel mare? Că Sonia și Victoire puteau fi oricând luate?

— Cum, Lupin e aici?

— Da. Deghizat în servitor. De trei săptămâni asistă imperturbabil la ancheta mea și-mi urmărește progresele. Nici prin cap nu mi-ar fi trecut că se află în casa asta. Dar ieri seară am auzit-o pe Victoire spunându-i încet: „băiatul meu”. Într-o clipă mi-am dat seama cine era de fapt servitorul.

— Să nu ne scape, zice încet șeful Siguranței.

— E cu neputință, răspunse Ganimard.

— Unde sunt acum?

— Sonia și Victoire sunt la etajul întâi, el, la al doilea.

— Nu cumva se află în odaia pe unde au dispărut tapiseriile?

— Ba da, dar strada e păzită. Cum apare careva la fereastră, oamenii au ordin să tragă. Să mergem, șefule, fiindcă abia aștept să pun mâna pe el!

Și Ganimard tremurând de nerăbdare, străbătu grădina și intră în casă însoțit de șase polițiști.

— Aici e, șefule!

Operația a fost rapidă. Cele opt persoane urcară scara, cu pistoalele în mâini, gata pregătite să-l prindă pe Lupin.

— Deschideți! tună Ganimard bătând într-o ușă care se dovedi a fi cea a camerei doamnei Sparminto.

Cum nu deschise nimeni, un polițist se împinse cu umărul în ea. Drumul era liber. Dar în odaie nu era nimeni după cum nu era nimeni nici în odaia bătrânei Victoire.

— Sunt sus, la etajul doi! opină Ganimard, S-au dus după Lupin! Toți opt urcară val-vârtej la cel de-al doilea etaj. Dar spre furia sa, ușa era larg deschisă, iar odaia goală.

— Cum au plecat? strigă furios Ganimard. Pe unde au ieșit?

— Au plecat, răspunse șeful Siguranței în timp ce mă așteptai pe mine. Și au ieșit, uite, pe fereastra asta pe unde au scos și tapiseriile. Vezi?

— Bine, dar de ce n-au așteptat să încaseze întreaga asigurare?

— Ei, chiar că ai haz, dragul meu. Au încasat și așa pe degeaba cinci sute de mii de franci. De zece ori costul tapiseriilor. Dacă le vinde peste ocean cu tot atâta, îți dai seama ce afacere „strălucită” a făcut amicul dumitale?

CĂSĂTORIA LUI LUPIN

„Domnul Arsène Lupin are onoarea de a vă aduce la cunoștință căsătoria sa cu domnișoara Angélique de Sarzeau-Vendôme, prințesă de Bourbon-Condé și vă roagă să luați parte la ceremonia religioasă care va avea loc la biserica Sainte-Clotilde.”

Ducele Jean de Sarzeau-Vendôme abia putu isprăvi de citit acea invitație. Palid de mânie, înalt și slab, tremura din cap până în picioare.

— Poftim, îi spuse fetei sale întinzându-i invitația, iată ce ne-au trimis prietenii! Iată ce circulă, începând de ieri, pe străzile Parisului! Ce părere ai despre o asemenea infamie, Angélique? Doamne, ce-ar gândi biata maică-ta dacă ar mai trăi?

Angélique era la fel de lungă și de costelivă ca și taică-său, la fel de uscată și de osoasă ca și el. În vârstă de treizeci și trei de ani, îmbrăcată veșnic în câte o rochie neagră de lână, era o ființă timidă, ștearsă, cu o față mică și îngustă și cu un nas ascuțit. Totuși nu puteai spune despre ea că ar fi fost urâtă pentru că avea niște ochi de o frumusețe desăvârșită, mari, tandri și puțin triști, într-un cuvânt niște ochi tulburători pe care dacă i-ai fi văzut, nu-i mai poți uita atât de repede.

Auzind cele spuse de tatăl său, fata roși de rușine pentru ofensa ce-i fusese adusă. Dar cum își iubea părintele, deși era aspru cu ea, despotic și nedrept, răspunse:

— Vai, tată, cred că e o glumă de prost gust căreia nu merită să-i dăm atenție.

— O glumă? Dar toți vorbesc despre asta! Azi-dimineață, zece ziare au reprodus această invitație însoțind-o de comentarii dintre cele mai ironice. Au trecut în revistă genealogia noastră, au vorbit despre strămoșii și despre morții iluștri ai familiei noastre. Văd că iau lucrul în serios.

— Totuși nimeni nu poate crede așa ceva...

— Sigur că nimeni. Numai că ne facem de râs.

— Mâine nimeni nu se va mai gândi la acest lucru.

— Mâine, fata mea, toată lumea își va aminti că numele tău a fost rostit mai mult decât s-ar fi cuvenit.

În acel moment, Hyacinthe, valetul ducelui, își anunță stăpânul că era chemat la telefon.

— Da, strigă el mânios, cine e? Da, eu sunt, ducele de Sarzeau...

I se răspunse:

— Trebuie să vă cer scuze, domnule duce, atât dumneavoastră cât și domnișoarei Angélique. Dar toată vina aparține secretarului meu. Da. Invitația la nuntă era doar în faza de proiect pe care voiam să-l supun corecturilor dumneavoastră. Dar din păcate secretarul meu a crezut că...

— Dar cine ești dumneata, domnule?

— Cum, domnule duce, nu-mi recunoaște-ți vocea? Vocea viitorului dumneavoastră ginere?

— Cum?

— Da, Arsène Lupin.

Ducele se prăbuși pe un scaun. Era livid.

— El e. Arsène Lupin...

Angélique surâse.

— Vezi, tată, că e vorba de o glumă proastă?

Dar ducele sărind furios în picioare, începu să se plimbe prin odaie gesticulând.

— Am să depun o plângere! E inadmisibil ca individul ăsta să-și bată joc de mine! Dacă mai există dreptate, apoi ea trebuie să se facă și încă repede!

Hyacinthe intră din nou aducând două cărți de vizită.

— Chotois? Lepetit? Nu-i cunosc.

— Sunt doi ziaristi, domnule duce.

— Și ce vor de la mine?

— Vor să discute cu domnul duce în legătură cu... căsătoria.

— Dă-i afară pe ușă! strigă ducele. Și spune portarului meu să nu mai îngăduie intrarea unor astfel de specimene!

— Tată, te rog... șopti Angélique.

— Tu, fato, te rog să mă lași în pace! Dacă ai fi consimțit cu ani în urmă să te căsătorești cu unul dintre verii tăi, astăzi n-am fi ajuns aici.

În aceeași seară, unul dintre cei doi reporteri publica pe prima pagină a ziarului său o povestire cam fantezistă despre felul cum fusese dat afară de conte din vechea locuință a familiei de Sarzeau-Vendôme. A doua zi, un alt ziar insera un interviu luat lui Arsène Lupin, chipurile, pe unul din culoarele Operei, în care acesta spunea:

„Împărtășesc întru totul indignarea viitorului meu socru. Trimiterea acelei invitații sigur că e un lucru incorect, dar i-am cerut scuze în mod public, fiindcă data căsătoriei încă n-a fost fixată. Socrul meu propune începutul lunii mai; logodnica mea și cu mine am vrea ceva mai târziu. Să mai așteptăm câteva săptămâni.”

Ceea ce dădea întregii afaceri o salvare cu totul specială pe care prietenii casei o gustau cu deliciu, era caracterul ducelui, orgoliul său exagerat, intransigența ideilor și principiilor sale.

Ultimul descendent al familiei de Sarzeau, una dintre cele mai nobile familii din Bretania – strănepotul acelui Sarzeau care, însurat cu o fată din familia Vendôme, n-a consimțit decât după zece ani de stat la Bastilia să poarte noul nume pe care i l-a impus Ludovic al XV-lea – ducele Jean de Sarzeau nu renunțase la nici unul dintre titlurile sale. În tinerețe îl urmasse pe ducele de Charubord în exil.

Îmbătrânind, refuzase o locuință la Palatul Bourbon sub pretextul că un Sarzeau nu poate sta decât la el acasă.

Având deci în vedere orgoliul nemăsurat al acestui personaj e de la sine înțeles în ce chip îl afectaseră „jignirile” lui Lupin. După ce a isprăvit cu înjurăturile și amenințările la adresa „intrusului”, a cășunat pe fică-sa.

— Cred și eu! Dacă erai măritată, n-aș fi fost obligat să îndur un asemenea afront! Mai ales că partidele nu ți-au lipsit. Cei trei veri ai tăi, Mussy, d’Emboise și Caorches, sunt toți de neam mare, destul de bogați și cred că chiar și acum, după atâția ani, nu s-ar da înapoi să te ia de nevastă! De ce-i tot refuzi? A, fiindcă domnișoara e o visătoare, o sentimentală, iar verișorii sunt sau prea grosolani sau prea vlăguiți sau prea vulgari.

Într-adevăr, domnișoara era o romanțioasă. Lăsată de capul ei de când era mică, citise prea multe romane de dragoste pe care le găsisese în biblioteca familiei și ajunsese să-și închipuie că viața e un fel de poveste cu zâne și feți-frumoși, cu prințese fericite și iubite cu patimă până la moarte.

Mai târziu și-a dat seama că există și prințese nefericite care așteaptă cu disperare un logodnic ce nu va mai veni niciodată. De ce s-ar fi măritat cu unul dintre cei trei veri ai ei pe care nu-i mai văzuse de ani de zile și despre care știa că n-ar fi luat-o decât pentru zestrea ei mare pe care o moștenise de la mamasa? Decât o astfel de căsătorie mai bine rămânea fată bătrână.

— Tată, cred că n-ai de gând să te îmbolnăvești din pricina acestei întâmplări ridicole! Replică domnișoara de Sarzeau. Uit-o, nu te mai gândești la ea!

Dar cum ar fi putut s-o uite când în fiecare zi un ac nemilos i se înfîgea ducelui în inimă? O săptămână încheiată, Angélique primise în fiecare dimineață câte un superb buchet de flori însoțit de câte o carte de vizită a lui

Lupin. Ducele nu se mai putea înfățișa la club fără ca vreunul dintre prietenii săi să nu-l atace:

— Altă trăsnaie a ginerelui dumitale... Ce, nu știi? Poftim, citește:

„Domnul Arsène Lupin va cere Consiliului de Stat să adauge la numele său numele soției sale, numindu-se de-acum încolo «Lupin de Sarzeau-Vendôme»...” Apoi a doua zi citea: *„Tânăra logodnică purtând în virtutea unei ordonanțe încă neabrogate de pe vremea lui Carol al X-lea, titlul și armoriile familiei de Bourbon-Condé a cărei ultima moștenitoare este, fiul cel mai mare al domnului Lupin de Sarzeau-Vendôme se va numi prințul Arsène de Bourbon-Condé...”*

În altă zi, o reclamă anunța:

„Cel mai mare magazin de lenjerie din Paris va expune trusoul domnișoarei de Sarzeau-Vendôme, trusou care va purta inițialele L. S. V.” Apoi o foaie ilustrată publică o fotografie: ducele, fiica sa și ginerile, așezați în jurul unei mese și jucând pichet. Pe urmă a fost anunțată cu mult tam-tam, data de 4 mai, dându-se numeroase amănunte în legătură cu semnarea contractului de căsătorie.

Lupin - se spunea în ziare - se arătase total dezinteresat în privința dotei, susținând că va semna contractul cu ochii închiși.

Toate acestea îl scoaseră din sărite pe bătrânul duce de Sarzeau. Ura lui împotriva lui Lupin luă proporții maladive. Cu toate că demersul îl costa enorm, se duse la prefectul de poliție ca să-l sfătuiască ce să facă.

— Vai, domnule duce, îi răspunse prefectul, nu vă puneți la mintea lui și mai ales aveți grijă să nu cumva să-i cădeți în plasă.

— Ce plasă? Întrebă speriat ducele.

— Păi, mai întâi vă năucește, apoi prin intimidare încearcă să vă determine să acceptați ceea ce n-ați putea accepta cu sânge-rece.

— Cred că nu speră că i-o voi da totuși pe fata mea de soție.

— Nu, dar așteaptă să săvârșiți o greșeală de pe urma căreia să profite.

— Deci, ce mă sfătuiți, domnule prefect?

— Să vă duceți acasă, domnule duce, iar dacă tot acest tapaj vă deranjează, plecați undeva la țară și stați liniștit acolo fără să vă mai faceți sânge-rău.

Această discuție nu făcu decât să sporească temerile bătrânului gentilom. Lupin i se păru un personaj cumplit, uzând de procedee diabolice și având complici peste tot.

Începând din ziua aceea, ducele deveni din ce în ce mai arțagos și mai taciturn; închise ușa în nasul tuturor prietenilor, ba chiar și celor trei veri ai domnișoarei Angélique care deși nu mai veniseră demult, acum începură a bate din nou la ușa ducelui, dar fiecare separat fiindcă nu se agreeau câtuși de puțin.

Fără nici un motiv ducele își izgoni intendentul, apoi vizitiul. Nu cutează să-i înlocuiască de teamă să nu vâre în casă vreun complice de-al lui Lupin. Hyacinthe, valetul său pe care-l cunoștea de patruzeci de ani și în care avea cea mai deplină încredere, trebui să preia și aceste servicii.

— Vai, tată, îi spuse de mai multe ori Angélique, străduindu-se să-l facă să-și vină în fire, zău dacă înțeleg de ce te temi. Nimeni pe lume nu mă poate obliga la această căsătorie absurdă!

— Ei drace! Nu de asta mă tem eu!

— Atunci de ce te temi?

— Știu eu! De o răpire! De o luare cu forța!

Într-o după-amiază ducele primi un ziar unde următorul articol era subliniat cu creionul roșu:

„Îscălirea contractului are loc astăzi la palatul Sarzeau - Vendôme. Ceremonia va fi foarte intimă; nu vor fi admiși decât câțiva privilegiați ca să-i felicite pe fericii miri. Martorilor domnișoarei de Sarzeau-Vendôme - prințul de la

Rochefaucault - Limours și contele de Chartres - domnul Lupin le va prezenta personalitățile care au ținut să-l onoreze cu prezența lor și anume pe domnul prefect de poliție și pe domnul director al închisorii Sante."

Asta era într-adevăr prea de tot. După zece minute ducele îl trimise pe Hyacinthe să ducă trei telegrame. La ora patru, de față cu Angélique, îi primi pe cei trei verișori ai fetei pe care aceasta nu-i mai văzuse de foarte mult timp. Paul de Mussy, rotofei, greoi și de-o paloare nesănătoasă; Jacques d'Emboise, subțirel, cu o mutră roșcovană și foarte timid; Anatole de Caorches, scund, slab și bolnăvicios. Toți trei bărbați coți bine, neînsurați, îmbrăcați fără gust și lipsiți de ținută aristocratică. Întâlnirea a fost scurtă. Ducele pregătise un plan de luptă pe care l-a expus succint și în termeni categorici.

— Angélique și cu mine vom părăsi Parisul la noapte și ne vom duce la moșia pe care o avem în Bretania. Tu, d'Embroise, să vii după noi cu mașina; tu, Mussy, vino cu automobilul fiindcă e mai mare ca să pui în el bagajele noastre și să-l iei și pe Hyacinthe; iar tu Caorches, să fii la gara din Orleans, unde vei lua sleepingul din Vannes pentru trenul de zece și patruzeci. S-a înțeles?

Ziua se sfârși fără incidente. Abia după-masă, pentru a evita orice indiscreții, ducele îi porunci lui Hyacinthe să umple un cufăr și o valiză cu cele necesare plecării.

La ora nouă, toți servitorii, conform poruncii stăpânului lor, se culcară. La zece fără zece, ducele - gata pregătit de plecare - auzi claxonul unei mașini. Portarul deschise poarta cea mare. De la fereastră, ducele recunoscuse mașina lui Paul d'Emboise.

— Du-te și spune-i că voi coborî imediat, îi zise el lui Hyacinthe. Și anunț-o și pe domnișoara.

După câteva minute, cum Hyacinthe nu mai venea, ieși din camera sa să vadă de ce întârzie. Dar pe palier a fost luat în primire de doi oameni mascați care l-au legat

fedeleș și i-au pus un căluș în gură înainte ca ducele să aibă vreme să scoată un strigăt. Apoi unul dintre cei doi i-a spus încet:

— Ăsta e primul avertisment, domnule duce! Dacă persisti în dorința de a părăsi Parisul și de a refuza să-ți dai consimțământul, situația se va agrava. Păzește-l, îi spuse apoi celui de-al doilea. Eu mă voi ocupa de domnișoara.

În acel moment, alți complici o legau pe cameristă; Angélique speriată, zăcea leșinată într-un fotoliu, în budoarul ei. Dar își reveni aproape imediat sub acțiunea unor săruri. Deschizând ochii văzu aplecat deasupra ei un bărbat tânăr, în ținută de seară, cu o figură surâzătoare și deosebit de simpatică.

— Vă cer iertare, domnișoară. Sigur că toate aceste incidente sunt puțin cam forțate și modul de a acționa, cam anormal. Dar împrejurările ne obligă adesea la unele fapte pe care conștiința noastră nu le aprobă. Scuzați-mă, zise el.

Și luând-o cu multă blândețe, de mână, îi vârî un inel de aur pe deget, rostind: — Iată, acum suntem logodiți. Nu-l uitați niciodată pe cel care v-a oferit acest inel! Și vă mai rog să nu plecați din Paris și să așteptați cu încredere dovezile devotamentului meu. Vă rog să aveți încredere în mine.

Spuse toate aceste lucruri pe un ton atât de grav, atât de respectuos, încât Angélique nu avu putere să-l refuze. Ochii li se întâlniră și el murmură:

— Doamne, ce ochi frumoși aveți! Va fi o adevărată fericire să trăiesc sub privirea unor asemenea ochi!

Apoi se retrase împreună cu toți cei care îl însoțeau. Mașina plecă și palatul din strada Varenne rămase tăcut până în clipa în care Angélique, venindu-și pe deplin în fire, își chemă servitorii. Aceștia îi găsiră, pe duce, pe Hyacinthe, pe portar și pe cameristă, legați fedeleș. Câteva bibelouri de mare valoare dispăruseră, precum și portofelul

ducelui, inelul pe care-l purta în deget, acul de preț din cravată, butonii cu perle și ceasul de aur.

Imediat a fost anunțată poliția. A doua zi dimineată s-a aflat că în clipa în care – ieșind din casă – d'Emboise voise să se urce în automobil, șoferul îl pocnise cu ceva în cap și-l aruncase undeva pe o stradă pustie. Cât despre ceilalți doi veri, primiseră câte un telefon prin care li se aducea la cunoștință că ducele își contramandase plecarea.

În săptămâna care a urmat, ducele – fără să se mai sinchisească de anchetele poliției sau de notițele strecurate de Lupin prin ziare – s-a urcat pe furiș împreună cu fata și cu valetul său, în trenul de Vannes și spre seară a intrat în anticul castel feudal care domină peninsula Sarzeau. Imediat, cu ajutorul țăranilor bretoni și-a organizat paza. În a patra zi a sosit Mussy, în a cincea, Caorches și în a șaptea zi d'Emboise, a cărui lovitură primită în cap, se pare că nu fusese chiar atât de gravă cum se temuse.

Ducele mai așteaptă încă două zile, înainte de a-și pune în aplicare și cealaltă jumătate a planului său. Dar după două zile își chemă fata și în prezența celor trei veri ai ei, îi spuse răspicat:

— Toată povestea asta mi-a cășunat mult rău. Am luptat cât am putut împotriva aceluia om care mi-a făcut numai șicane. Ca să-i venim de hac, nu există decât un mijloc: Angélique va trebui să se mărite cu unul dintre verii ei! Înainte de o lună vei fi nevasta unuia dintre ei. Ești liberă să-l alegi pe care vrei.

Timp de patru zile Angélique plânse și se rugă zadarnic de tatăl ei. Dar la ce bun? Când văzu cât era de inflexibil, cedă și acceptă să-i îndeplinească dorința.

— Dă-mi-l pe care vrei, tată! Nu-l iubesc pe nici unul așa că mi-e indiferent. Ce importanță mai are cu care dintre ei voi fi nefericită?

Ducele ținea să-l ia pe d'Emboise; dar voi s-o oblige să rostească ea singură acest nume. Plictisită, îl alege pe d'Emboise. Imediat au fost publicate strigările la biserică.

De atunci, cu cât supravegherea din jurul castelului se dubla, cu atât tăcerea lui Lupin, devenea mai profundă; încetaseră până și aparițiile acelor note inserate în ziare și care-i amuza atât de mult pe cititori. Era clar că dușmanul pregătea o lovitură, că va încerca probabil să se opună din răspuțuri la acea căsătorie prin vreuna din manevrele lui obișnuite.

Totuși nu se petrecu nimic. În ajun, nimic, în dimineața căsătoriei, nimic! Ceremonia avu loc mai întâi la primărie, apoi la biserică. Pe urmă totul se isprăvi cu bine și toți răsuflară ușurați. În sfârșit ducele își veni și el în fire. Cu toată tristețea fiicei sale, cu toată tăcerea ginerelui său pe care situația părea să-l deranjeze, ducele își freca mâinile cu un aer fericit, ca după o victorie răsunătoare.

— Coborâți podul, îi spuse el lui Hyacinthe și lăsați toată lumea să intre. Acum nu mai avem de ce ne teme...

După masa festivă, a împărțit vin țăranilor și a ciocnit împreună cu ei. Apoi toată lumea a cântat și a dansat.

Pe la trei au intrat în salonul de la parter; era ceasul siestei. Ducele a trecut în sala armelor. Dar nici n-a apucat să pășească peste prag și s-a oprit brusc, strigând:

— Ce faci aici, d'Emboise? Îți arde de glume?

D'Emboise, îmbrăcat într-un costum de pescar breton, cu o vestă murdară și cu pantalonii la fel, care atârnavă pe el fiindcă-i erau mult prea largi, stătea în picioare în mijlocul sălii.

Ducele îl privi cu gura căscată. Îl cercetă o bună bucată de vreme, își dădu seama că era totuși nepotul său dar nu-și credea ochilor. Apoi, brusc, se apropie de una dintre ferestrele larg deschise care dădea spre camera de alături și strigă:

— Angélique!

— Ce e tată, ce s-a întâmplat? răspunse fata ieșind pe balcon.

— Soțul tău e acolo?

— Da, tată, e aici, fumează o țigară și citește ziarul.

Ducele se clătină și tremurând din cap până în picioare, se prăbuși într-un fotoliu.

— Simt că voi înnebuni!

Dar omul îmbrăcat pescărește, în genunchi în fața lui și îi spuse:

— Privește-mă bine, unchiule! Sunt eu, nepotul dumitale, căruia cu ani în urmă îi spuneai Jacques... Adu-ți aminte că aveam o cicatrice... Uite-o!

— Da... da... bâlbâi ducele, te recunosc. Ești tu, Jacques. Dar cine-i celălalt? Și totuși, nu! Nu e cu puțință! Explică-te, fă-mă să înțeleg ce-i cu tine?

Urmă o tăcere în timpul căreia noul venit închise fereastra și ușa care dădeau în salonul vecin. Apoi se apropie de bătrânul gentilom, îl atinse pe umăr pentru a-l smulge din buimăceală și-i comunică pe scurt, aceste lucruri:

— Îți aduci aminte, unchiule, că în urmă cu câțiva ani, după ce Angélique a refuzat să se mărite cu mine, am părăsit Parisul și am plecat în Alger. Acolo, în timp ce eram oaspetele unui mare șef arab, am făcut cunoștință cu un bărbat încântător, plin de farmec, de vervă, de bună dispoziție, de curaj, un om plin de spirit, cultivat, și în același timp ușor ironic, care pur și simplu m-a cucerit. Se numea contele d'Andrésy și mi-a fost oaspete vreme de șase săptămâni. După ce a plecat, am corespondat o vreme; în plus, îi găseam adesea numele în ziare la rubricile mondene sau sportive. Trebuia să se întoarcă și mă pregăteam acum trei luni să-l primesc când, într-o seară în timp ce mă plimbam călare, cei doi servitori arabi care mă însoțeau, s-au aruncat asupra mea, m-au legat la ochi și m-au condus pe malul unui golf unde mă așteptau cinci

oameni. M-au îmbarcat imediat pe un vas cu aburi care a ridicat ancora și a pornit în larg. Cine erau acei oameni, de ce m-au răpit, habar n-aveam. M-au închis într-o cabină mică a cărei fereastră era prevăzută cu două bare groase. În fiecare zi mi se aduceau câteva bucăți mari de pâine, o gamelă plină cu mâncare și o sticlă cu vin. Din când în când vaporășul se oprea, stătea o vreme în loc, apoi pornea din nou, fără grabă, ca și cum s-ar fi plimbat. Treaba asta a durat șapte săptămâni. Într-o dimineață, după ce mi s-a adus mâncarea, am observat că marinarul uitase să încuiе ușa. M-am strecurat afară dar din păcate am nimerit într-o cabină alăturată care era încuiată. Văzând pe jos câteva scule, am înșfăcat o pilă și am intrat înapoi în cabina mea, trântindu-mă pe pat și prefăcându-mă că dorm. Cel care a uitat să închidă ușa a venit aproape imediat, s-a uitat la mine, și nevăzând nimic suspect a încuiat ușa și a plecat. După o săptămână, am izbutit cu chiu cu vai să tai cele două bare de la fereastră și să fug. După ce am înotat o bună bucată din noapte, dimineața am ajuns la țărm și spre stupefacția mea m-am trezit în fața castelului Sarzeau, cu turlele lui ascuțite, și cu donjonul său masiv. Oare toată această evadare a mea să fi fost special aranjată ca eu să ajung aici? Pentru că prea s-a învârtit mult vaporășul prin aceste locuri. Venind înapoi și întâlnindu-mă cu pescarul care mi-a împrumutat hainele, am aflat de căsătoria verișoarei mele. Și abia atunci am înțeles toată mașinația pusă la cale împotriva mea.

Ducele amuțise. Cu ochii ațintiți în ochii nepotului său, asculta totul cuprins de o groază de nespus.

— Continuă, spuse el cu glas pierit, spune totul până la capăt.

— Ce mai am eu de spus se poate rezuma în câteva fraze. În timpul cât a stat la mine, i-am spus lui d'Andrésy tot... Că eram nepotul dumatăle, că mă cunoșteai destul de puțin, că plecasem de copil de la Sarzeau, că mai târziu ne

vedeam destul de rar, că cerusem mâna verișoarei mele Angélique dar că ea mă refuzase. Am mai observat că între mine și d'Andrésy exista o oarecare asemănare fizică ceea ce bineînțeles, m-a uimit. Cunosând toate aceste amănunte și fiind un tip foarte isteț și descurcăreț, i-a venit probabil ideea, să-mi ia locui, ceea ce după câte văd nu i-a fost prea greu.

— Deci în cameră cu Angélique, e diavolul ăla de d'Andrésy sau mai bine zis, Lupin, nu-i așa?

— Da, unchiule.

— Deci lui i-am dat eu fata de nevastă!

— Da, unchiule, lui, care mi-a furat mie numele și dumitale fata. Acum Angélique e soția lui legitimă și asta în urma dorinței dumitale.

— Bine, dar de ce l-a ales pe el și nu pe unul dintre ceilalți doi veri?

— Doar dumneata i l-ai propus...

— L-am propus la întâmplare...

— Nu, nu la întâmplare ci în urma sfaturilor abile și obsedante ale foarte credinciosului dumitale Hyacinthe.

Ducele tresări.

— Ei, hai că asta-i prea de tot! Hyacinthe, complicele lui Lupin?

— A, nu al lui Lupin ci al omului pe care-l credea d'Emboise și care i-a făgăduit să-i dea, dacă-l va ajuta să se însoare cu Angélique, o sută de mii de franci a doua zi după nuntă.

— Ah, ticălosul! A prevăzut totul până în cele mai mici, amănunte!

— Totul, unchiule, până la a înscena chiar un atentat împotriva lui, simulând o lovitură crâncenă ca să-ți abată orice bănuială.

— Și de ce toate astea, dragul meu nepot?

— Angélique posedă unsprezece milioane de franci avere. Notarul dumitale trebuia să-i remită săptămâna

viitoare, titlurile de proprietate, după care falsul d'Emboise ar fi dispărut. Chiar azi-dimineață i-ai dat drept dar de nuntă, cinci sute de mii de franci pe care diseară, știu asta din sursă sigură, îi va înmâna unui complice ca să-i ducă mâine dimineață la Paris și să-i depună la loc sigur...

Ducele se ridică brusc de pe scaun.

— Diseară spui? La ce oră? Și unde?

— Diseară la ora nouă... Va ieși din castel, prefăcându-se că se plimbă pe aleea stejarilor...

— Să anunțăm poliția...

— Pentru nimic în lume! Nu-ți dai seama de scandal, unchiule! Fiica dumitale, Angélique de Sarzeau-Vendôme, una dintre cele mai bogate moștenitoare din Paris, măritată cu un excroc... Nu, cu nici un preț!

— Atunci? Ce-i de făcut? Ce propui?

— Ce propun? Asta propun! Și ridicându-se, nepotul luă o pușcă de vânătoare dintr-un rastel și o încărcă. Îl vom doborî ca pe o fiară și nimeni nu va ști nimic! Îl vom îngropa undeva și gata.

— Și Angélique?

— Îi vom spune mai târziu.

— Ce se va întâmplă cu ea?

— Nimic. Legal, va rămâne soția mea, soția adevăratului d'Emboise. Dar mâine o voi părăsi și mă voi înapoia în Algeria. În două luni voi divorța și-i voi reda libertatea. Eu n-am nevoie de bani fiindcă după cum știi, sunt eu însumi destul de bogat.

— Ești sigur că complicii lui de pe vapor nu-l vor anunța că ai fugit?

— Nu cred că vor putea înaintea de mâine dimineață. Așa că astă-seară la ora nouă, putem acționa. Am să mă ascund între ruinele fostei capele, fiindcă drumul spre alea stejarilor trece chiar prin fața acelor ruine. La nouă, voi fi acolo.

— Și eu alături de tine, zise bătrânul duce de Sarzeau-Vendôme, luând și el o pușcă de vânătoare din rastel.

În timpul mesei de seară ducele se strădui să fie calm. Din când în când își privea pe ascuns ginerele și se mira în sinea lui de marea asemănare cu adevăratul d'Emboise. Același ten, aceeași formă a obrazului, aceeași tunsoare. Totuși privirea era alta, mult mai vie, mai luminoasă, mai inteligentă. Tot uitându-se la el, ducele descoperi și alte mici amănunte care până atunci îi scăpaseră și care dovedeau impostura personajului. După-masă se despărțiră. Pendula bătu de opt ori. Ducele trecu în camera sa și peste zece minute, la adăpostul întunericului, se îndreptă însoțit de nepotul său, către ruinele fostei capele, fiecare cu câte o pușcă în mână.

În vremea asta, Angélique însoțită de soțul ei, intră în apartamentul ce le fusese rezervat, la parter.

— Mă duc să iau puțin aer, Angélique, zise el. Într-o jumătate de ceas sunt înapoi. Așteaptă-mă.

— Sigur, zise ea, du-te.

După ce ieși din cameră, Lupin urcă într-o odaie da la primul etaj, încuie ușa cu cheia, deschise fereastra și se aplecă în afară fluierând ușor. De jos îi răspunse un alt fluierat. Atunci scoase repede dintr-un dulap o servietă de piele, o înfășură într-o pânză neagră și o legă bine cu sfoară; apoi se așeză la masă și scrisese următorul bilet:

„Socot că e periculos să ies din castel cu pachetul de bani după mine. Ia-l tu. Cu motocicleta vei ajunge la timp la Paris ca să prinzi trenul de Bruxelles. Du banii acolo. Aici deocamdată nimeni nu bănuiește nimic”.

Vârî biletul sub sfoara pachetului pe care-l coborî încet pe fereastră cu ajutorul unei frânghii. „Gata, s-a făcut. Acum mă simt mai liniștit”, își spuse Lupin. După câteva minute își luă pălăria și ieși.

Afară era întuneric beznă iar cerul era brăzdat da nori. La ferestre nici o lumină. Făcu vreo zece pași pe cărare,

Întrebându-se de fapt, ce rost mai avea la acea oră să se plimbe pe aleea stejarilor. Brusc auzi un zgomot. În aceeași clipă începură să cadă primele picături de ploaie. Când peste un minut, orologiul castelului bătă ora nouă, simți cum cineva îl apucă de mină. Se trase îndărăt, vrând să se smulgă din strânsoare. Dar care nu-i fu mirarea când auzi glasul soției sale șoptind:

— Taci! Nu vorbi...

— Ce s-a întâmplat? întrebă el încet.

— Ssst! Nu te mișca. Poate că nu ne-au auzit. Să ne întoarcem. Taci și urmează-mă!

Glasul era atât de poruncitor încât Lupin o urmă fără să mai întrebe nimic. Dar brusc, ea se opri.

— Repede! Să fugim! Vin după noi!

Fără să-i dea drumul de mână, Angélique îl trase după ea pe o scurtătură și în câteva clipe ajunseră la poarta castelului. Portarul îi salută respectos. După ca trecu de el, Angélique își duse bărbatul în odaia unde locuise înainte de a se mărita.

— Intră, îl pofti ea.

În odaia mare și elegantă o așteptau două cameriste pe care le trimise la culcare. Aproape imediat cineva bătă la ușa vestibulului.

— Angélique!

— Dumneata ești, tată? întrebă ea stăpânindu-și emoția.

— Da. Bărbatul tău e aici?

— Da. De-abia ne-am întors dintr-o scurtă plimbare.

— Spune-i că vreau să-i vorbesc. Am ceva urgent de discutat cu el. Îl aștept în odaia mea.

— Bine tată, am să-l trimit.

Lupin se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă.

— Dacă vrea neapărat să-mi vorbească trebuie să mă duc...

Ea se așează în dreptul ușii.

— N-ai să te duci. Tata nu e singur.

— Dar cine mai e cu el?

— Vărul meu d'Emboise...

Urmă o tăcere. Lupin o privi plin de uimire, neînțelegând comportarea soției sale. Apoi spuse:

— Aha, deci acel isteț d'Emboise a ajuns aici. Atunci totul a ieșit la iveală.

— Da, tata știe tot. Am auzit mai devreme discuția dintre ei.

— Bun! Deci d'Emboise contra d'Emboise! râse Lupin. Numai că de data asta nu mă vor mai recunoaște!

Luă un șervet, îl udă în apă, îl dădu cu săpun și se șterse bine pe față; după ce se demachie își schimbă și pieptănătura.

— Asta a fost, spuse el, apărând în ochii soției sale așa cum îl văzuse aceasta în seara când îi pusese inelul în deget. Acum sunt gata să discut cu socrul meu.

— Unde vrei să te duci? strigă Angélique speriată. Nu știi că vor să te ucidă?

— Să mă ucidă?

— Da, asta vor... Apoi îți vor îngropa cadavrul undeva și nimeni nu va mai ști nimic de dumneata.

— Din punctul lor de vedere poate că au dreptate. Dar vezi că dacă nu mă duc eu la ei vor veni ei la mine. Doar nu-ți închipui că ușa asta îi va opri.

— Taci și urmează-mă, spuse Angélique.

Apropiindu-se de dulapul greu cu oglindă îl împinse cu ușurință la o parte, căci aluneca pe niște mici rotile, ridică apoi o tapiserie veche și zise:

— Iată o altă ușă care n-a mai fost folosită de multă vreme. Tata știe că cheia s-a pierdut... Iat-o! Descuie ușa! Ai să vezi o scară care te va duce jos la piciorul turnului. Acolo n-ai decât să tragi zăvoarele celei de-a doua uși și ești liber.

Lupin rămase stupefiat. Abia acum înțelese noblețea sufletească a tinerei femei. Simți brusc un respect fără

marginii, remuşcări târzii şi un val de ruşine îi năvăli în suflet.

— De ce mă salvezi? Întrebă el.

— Fiindcă în faţa lui Dumnezeu eşti bărbatul meu!

— Doamne, şopti el, cum am putut să mă port astfel?

Ea îl privi cu ochii ei mari, catifelaţi şi trişti, ochii aceia de o neasemuită frumuseţe pe care dacă-i vedeai nu-i mai puteai uita. Îl privi fără ură, fără mânie, fără reproş, nu ca pe un răufăcător, ci ca pe omul care-i era soţ şi cu care se unise în faţa lui Dumnezeu şi la bine şi la rău.

— Ah, ochii dumitale, ochii dumitale, murmură el umilit până în adâncul sufletului. În acea clipă avu brusc revelaţia a ceea ce se întâmplase în sufletul fetei aceleia bătrâne şi romanţioase. Întâlnirea ei ieşită din comun, întâlnirea cu un bărbat tânăr, frumos, întreprinzător, curajos întocmai ca şi corsarii de pe vremuri, care venise s-o smulgă din mediul tern în care trăia, să-i pună într-o seară un inel de logodnă în deget şi apoi s-o ducă – cu toate riscurile – în faţa altarului... Ochii atât de puri, de luminoşi, de mângâietori ai Angéliquei îi sfâşiară sufletul.

— Iartă-mă, strigă el pierdut, sărutându-i mâinile, iartă-mă... Ți-am stricat viața...

— Dimpotrivă, spuse ea, mi-ai arătat adevăratul drum spre care trebuie să mă îndrept... Și acum, du-te... Deschizându-i ușa, îl lăsa să plece.

După o lună, Angélique de Sarzeau-Vendôme, prințesă de Bourbon-Condé, se călugări sub numele de sora Marie-Auguste, intrând pentru totdeauna la mănăstirea călugărițelor dominicane. În ziua ceremoniei, stareța mănăstirii primi un plic mare, pecetluit și o scrisoare...

Scrisoarea conținea doar atât: „*Pentru săracii sorei Marie-Auguste*”.

În plic se aflau cinci sute de mii de franci.

JOCUL SOARELUI

Era în epoca în care Arsène Lupin, deși cunoscut, nu apucase să trăiască încă marile sale aventuri care l-au făcut celebru.

— Povestește-mi ceva din viața ta, l-am rugat.

— Ce să-ți povestesc? Îmi cunoști foarte bine viața. Cunoști și enigma celor trei tablouri din *Semnul umbrei* și povestea cu *Verigheta schimbată* și mai ales acea poveste pusă la punct cu atâta meticulozitate, cunoscută sub numele de *Edith cea cu gât de lebădă*.

— Totuși, te rog mult...

Cum el tăcea, am repetat rugămintea. Dar spre stupefarea mea a replicat:

— Ia un creion și o hârtie și scrie...

L-am ascultat, crezând că o să-mi dicteze câteva din paginile acelea pline de vervă și de fantezie pe care le citeai cu sufletul la gură.

— Ești gata? M-a întrebat.

— Gata, am răspuns.

— Atunci scrie: 13, 1, 9, 1, 12, 5, 19

— Cum?

— Taci și scrie ce ți-am spus.

Stătea întins pe divan, uitându-se pe fereastra deschisă și ținând între degete o țigară.

— Mai scrie, zise el, 20, 17, 5, 2, 22... 9, 5.

Era nebun? L-am privit cu atenție și am observat că nu mai avea aceeași privire indiferentă ca mai înainte, că părea să urmărească ceva, ceva care-l captiva. Apoi îmi dictă din nou:

— 19, 1, 6, 22, 7, 9...

Pe fereastră nu se putea contempla decât o bucată de cer albastru spre dreapta și fațada casei de vizavi, fațada unei clădiri vechi ale cărei obloane erau închise ca de obicei. Nu exista nimic deosebit, nici un detaliu care să mi se pară nou față de cele pe care le știam de ani de zile.

— Scrie, zise Lupin, 4, 5, 16, 17, 9, 13, 5, 10...

Și iată că brusc, am înțeles, sau mai curând am crezut că înțeleg. Căci cum ai fi putut crede că un om ca Lupin, atât de serios în fond sub masca lui ironică, își putea pierde timpul cu niște copilării? Și totuși asta făcea! Număra reflexele intermitente ale unei raze de soare care juca pe fațada înnegrită de vreme a casei de vizavi, cam în dreptul etajului al doilea.

— 4, 9, îmi dictă Lupin.

— Și 5 am adăugat eu.

— Aha, ai observat și tu? Se aplecă pe fereastră, uitându-se ca să vadă din ce parte venea raza. Apoi se întinse din nou pe divan, spunând:

— Acum e rândul tău să numeri.

L-am ascultat cu atât mai mult cu cât lucrul mi se părea destul de curios. Nu-mi puteam explica regularitatea acelor semnale luminoase care se succedau cu regularitatea unui far, pe fațada cenușie a casei. Probabil că proveneau din casa aflată alături de noi, pentru că soarele intra atunci pieziș pe ferestrele mele. Ai fi spus că cineva închidea și deschidea mereu o fereastră sau mai curând se amuza manevrând o oglindă.

— O fi vreun copil care se joacă, am spus puțin agasat de ocupația stupidă pe care mi-o impusese Lupin.

— Taci și numără, mi-a zis Lupin. Apoi după o pauză m-a întrebat:

— Ei, ce faci? Te-ai oprit?

— Nu, cred că s-a terminat... De vreo zece minute nu mai apare nimic... Părerea mea e că ne-am pierdut timpul.

Fără să se deranjeze de pe divan, Lupin replică:

— Fii drăguț, amice, și înlocuiește fiecare cifră cu litera din alfabet care corespunde numărului respectiv. De pildă 1 îl însemni cu A, 2 cu B și așa mai departe.

— Dar mi se pare caraghios.

— Sigur, dar există atâtea lucruri caraghioase în viață... Așa că unul în plus nu mai contează.

M-am resemnat și am început să notez literele: MAI ALES... M-am întrerupt mirat.

— Un cuvânt! Am strigat. Iată că s-a format un cuvânt!

— Continuă dragul meu.

Am continuat și literele următoare au alcătuit alte cuvinte; spre marea mea mirare, la un moment dat a apărut o frază întreagă.

— Gata? M-a întrebat Lupin.

— Gata dar sunt și greșeli de ortografie...

— Nu te ocupa de asta, te rog, zise Lupin. Acum citește rar fraza care ți-a ieșit.

Am citit acea frază neterminată așa cum s-a alcătuit singură: *„Mai ales trebuie să fugi de primejdie evită atacul nu înfrunta forța inamică decât cu cea mai mare prudență și...”*

Am început să râd.

— Și iată, s-a făcut lumină! Suntem orbiți de atâta lumină! Lupin se ridică de pe divan fără să scoată o vorbă și luă în mână foaia de hârtie. Mai târziu mi-am adus aminte că fără să vreau mi-am aruncat ochii spre pendulă și că era cinci și optsprezece minute. După o vreme Lupin puse foaia de hârtie pe masă rostind:

— Gata, știu despre ce este vorba! În clipa aceea pendula bătu cinci și jumătate.

— Cum, ai reușit să afli adevărul în numai douăsprezece minute?

După ce făcu doi, trei pași prin odaie, aprinzându-și o țigară, zise:

— Fii atât de drăguț, cheamă-l la telefon pe baronul Repstein și spune-i că diseară la ora zece voi fi la el.

— Baronul Repstein? Am întrebat. Țsta nu e bărbatul faimoasei baroane, care a...

— Ba da.

— Serios?

— Cât se poate de serios.

Am luat cartea de telefon, am căutat numărul baronului și tocmai când mă pregăteam să dau telefon, Lupin m-a oprit.

— Nu, stai puțin, așteaptă... Deocamdată mă preocupă cu totul altceva... De ce fraza asta a rămas neterminată?

Luându-și imediat pălăria și bastonul, mi-a spus:

— Hai să mergem... Dacă nu mă înșel e vorba de o afacere care cere o intervenție imediată și drept să-ți spun nu prea cred să mă înșel.

— Bănuiești ceva? Te bazezi pe vreun fapt?

— Până acum, pe nimic. Știu și eu ce știe toată lumea. Baronul Repstein, mare financiar și sportmen, a cărui iapă Etna, a câștigat anul acesta derbiul de la Epsom și Marele Premiu de la Longchamp; baronul Repstein a fost victima soției sale, care soție – foarte cunoscută pentru părul ei blond, toaletele și luxul său exorbitant – a fugit în urmă cu cincisprezece zile luând cu ea trei milioane de franci și o colecție de bijuterii rare – diamante, perle, rubine – pe care i-a încredințat-o prințesa de Berny și pe care ea urma să i-o cumpere. Timp de două săptămâni baroana a fost urmărită prin Franța și prin Europa, lucru ușor de făcut întrucât baroana semăna peste tot bani și unele bijuterii. Dar de câte ori erau gata să pună mâna pe ea, o scăpau. Chiar alaltăieri, în Belgia, reputatul nostru comisar Ganimard, a prins într-un mare hotel, o călătoare care semăna leit cu baroana. Din păcate s-a dovedit a fi vorba de o demimondenă notorie, Nelly Darbel. Cât despre baroană, nici urmă. La rândul lui, baronul Repstein oferă o primă de

o sută de mii de franci celui care îi va găsi soția. Banii au fost depuși la biroul unui notar. În plus, pentru a o recompensa pe prințesa de Berny, baronul și-a vândut caii de curse, mobila din bulevardul Haussmann și castelul din Roquencourt.

— Măine spun ziarele, prințesa își va primi banii, am adăugat eu. Numai că nu văd ce legătură există între povestea asta pe care mi-ai relatat-o pe scurt și fraza enigmatică descoperită de noi...

Lupin nu catadixi să răspundă. Am mers pe strada pe care locuiam, poate o sută de metri. Lupin s-a oprit brusc, s-a dat îndărăt și a început să examineze un imobil vechi unde probabil că locuiau mai mulți locatari.

— După calculele mele, îmi spuse el, cred că de aici au plecat semnalele luminoase; uite, de la fereastra asta deschisă.

— Cea de la etajul al treilea?

— Da.

Se îndreptă spre portăreasă și o întrebă:

— Fii drăguță și spune-mi, care dintre locatarii din acest imobil este în relații cu baronul Repstein?

— Cum adică? A da, strigă femeia. Domnul Lavernoux care e secretarul și intendentul baronului. Eu sunt cea care îi fac curat.

— Aș putea să-l văd?

— Să-l vedeți? Dar e bolnav, sărmanul de el.

— Bolnav?

— Da. De cincisprezece zile. De când cu aventura baroanei.

A doua zi s-a întors acasă și s-a vârat în pat.

— Dar se mai scoală din când în când?

— Ei uite, asta nu știu...

— Cum adică nu știi?

— Păi doctorul mi-a interzis să intru în camera sa. Mi-a luat și cheia. Vine el însuși să-l îngrijească de două, trei ori

Maurice Leblanc

pe zi. Iată-l, chiar acum iese din casă... Bătrânul acela cu barbă cărunță și cu ochelari. Hei, încotro te duci, domnule?

— Urc la Lavernoux. Condu-mă! spuse Lupin care o apucase înainte pe scară. Unde ai zis că e? La etajul trei?

— Da, dar mi s-a interzis, gemu femeia, urmându-l. Și apoi n-am cheia fiindcă doctorul...

Urcară unul după altul, cele trei etaje. Lupin scoase din buzunar un șperaclu și în ciuda protestelor femeii, îl

introduse în broască. Ușa se deschise imediat iar noi intrarăăm. La capătul unei odăi întunecoase, se zărea în lumina ce se strecura prin ușa deschisă, cadavrul lui Lavernoux. Lupin se năpusti spre el apoi spuse:

— Prea târziu!

Portăreasa căzu în genunchi, pe jumătate leșinată. Uitându-mă mai bine la el am văzut un om cu o față foarte palidă, foarte slabă, ai cărui ochi păstrasera o expresie de spaimă cumplită și a cărui gură înțepenise într-un

rictus înfricoșător.

— E mort, zise Lupin după un examen rapid.

— Dar cum? Nu văd nici o picătură de sânge!

— Ba da, răspunse Lupin arătând spre piept; prin cămașa întredeschisă, uite câteva picături de sânge. Vezi? Cu o mână l-a strâns de gât iar cu cealaltă l-a înțepat în inimă. Spun „înțepat” fiindcă rana e imperceptibilă. Cred că a fost făcută cu un ac foarte lung.

Am privit în jos, în jurul cadavrului, dar n-am văzut nimic care să ne atragă atenția, nimic decât o oglinjoară de buzunar cu care Lavernoux făcuse să joace razele soarelui pe zidul cenușiu al casei de pe partea cealaltă a străzii. Cum portăreasa începuse a plânge și a striga după ajutor, Lupin o zgâlțâi de braț, spunându-i:

— Taci, femeie și ascultă-mă. Vom chema imediat poliția. Dar mai întâi spune-mi, nu-i așa, că Lavernoux avea un prieten care stătea pe strada asta?

— Da, răspunse femeia.

— Un prieten cu care se întâlnea în fiecare seară într-o cafenea și cu care citea ziarele...

— Da.

— Numele lui?

— Domnul Dulâtre.

— Adresa?

— Pe strada asta, la numărul 92.

— Încă o întrebare: medicul acela bătrân, cu barbă și cu ochelari, despre care mi-ai vorbit, venea demult la Lavernoux?

— Nu, nu-l cunosc. A venit începând din seara în care s-a îmbolnăvit Lavernoux.

Fără să mai întrebe nimic, Lupin m-a tras după el, a coborât în grabă scările și odată în stradă s-a oprit în fața casei cu numărul 92, adică cu patru numere mai încolo de unde stăteam eu. Casa era mică, scundă, iar parterul era ocupat de un negustor de vinuri, care-și fuma țigara în pragul ușii. Lupin l-a întrebat dacă domnul Dulâtre era acasă.

— Domnul Dulâtre e plecat, a răspuns negustorul. Cam de vreo jumătate de oră. Părea foarte grăbit și a luat o mașină fapt pe care nu-l obișnuiește.

— Și nu știți cumva...

— Unde s-a dus? Ba da, fiindcă i-a strigat șoferului destul de tare adresa: „La prefectura de poliție!”

Lupin căută și el un taxi, apoi se răzgândi și zise:

— N-are rost! Mi-a luat-o cu mult înainte!

L-a întrebat apoi pe negustor dacă nu mai venise cineva după plecarea domnului Dulâtre.

— Ba da, un domn în vârstă, cu barbă și cu ochelari care a urcat până la apartamentul domnului Dulâtre, a sunat îndelung la ușă apoi a plecat.

— Vă mulțumesc, domnule, a zis Lupin salutând.

A început să meargă fără să se grăbească, fără să-mi adreseze vreun cuvânt, părând foarte preocupat. După un timp a spus:

— E vorba de o treabă care necesită mai mult intuiție decât reflecție. Dar merită osteneala să te ocupi de ea.

Când am ajuns pe bulevard, Lupin a intrat într-un cabinet de lectură și a cercetat îndelung ziarele din ultimele cincisprezece zile. Din când în când murmura: „Da, da... sigur, nu e decât o ipoteză dar ea explică totul. Iar o ipoteză care dă răspuns la toate întrebările nu-i departe de a fi un adevăr”.

Făcându-se seară, am luat masa într-un mic restaurant și am observat cum încet, încet chipul lui Lupin se însuflețea. Își regăsise cheful de viață. Cât timp ne-am plimbat pe bulevardul Haussmann, îndreptându-ne spre locuința baronului Repstein, Lupin redevenise cel dintotdeauna: gata de a acționa și de a câștiga bătălia. Baronul locuia între Courcelle și Faubourg Saint-Honoré, într-o casă mare, cu trei etaje, a cărei față era împodobită cu coloane și cariatide.

— Stop! Zise Lupin.

— Ce s-a întâmplat?

— Încă o dovadă care-mi confirmă ipoteza.

— Ce dovadă? Eu nu văd nimic...

— Văd eu și asta e de-ajuns.

Ridicându-și gulerul hainei și lăsându-și în jos borurile moi ale pălăriei, îmi spuse:

— Lupta va fi crâncenă. Du-te și te culcă, dragul meu. Mâine îți voi povesti ce-am făcut... dacă nu cumva treaba asta mă va costa viața!

— Cum?

— Ei, risc foarte mult. Mai întâi arestarea mea, ceea ce nu înseamnă mai nimic. Apoi moartea, ceea ce e cât se poate de rău. Doar dacă...

Mă apucă cu putere de umăr.

— Mai există însă ceva pentru care merită să risc. Dacă reușesc, voi vâri în buzunar două milioane. Du-te și te culcă. Noapte bună, prietene!

După trei minute – vă spun și eu ce mi-a spus Lupin a doua zi – după trei minute deci, Lupin suna la ușa baronului Repstein.

— Domnul baron este acasă?

— Da, răspunse servitorul cercetându-l pe intrus, dar domnul baron nu mai primește pe nimeni la ora asta.

— Domnul baron, știe că intendentul său Lavernoux a fost ucis?

— Sigur.

— Ei bine, du-te și spune-i domnului baron că trebuie să discut cu el în legătură cu acest asasinat și că nu mai avem nici un minut de pierdut.

Imediat se auzi o voce de la etaj:

— Lasă-l să intre, Antoine!

În urma acestui ordin, servitorul îl conduse pe Lupin la primul etaj. În pragul ușii deschise, stătea un bărbat pe care Lupin îl recunoscuse după fotografiile apărute în ziare, a fi baronul Repstein, soțul faimoasei baroane și proprietarul Etnei, iapa celebră a anului.

Era un bărbat foarte înalt, cu umeri solizi; fața, în întregime rasă, era plăcută, aproape surâzătoare dacă acea expresie n-ar fi fost atenuată de tristețea ochilor. Era îmbrăcat într-un costum de o croială impecabilă, avea o jiletcă de catifea maro iar în cravată purta înfiptă o perla

foarte mare pe care musafirul o socotea de o valoare considerabilă.

Îl pofti pe Lupin în cabinetul său de lucru, o odaie vastă, cu trei ferestre mari, în care se aflau o bibliotecă, un birou în stil american, scaune de piele și o casă de bani. Apoi cu o grabă vădită îl întrebă pe Lupin:

— Ai aflat ceva nou, domnule?

— Da, domnule baron.

— Relativ la asasinarea bietului Lavernoux?

— Da, domnule baron, ba chiar și relativ la baroană.

— E cu puțință? Spune-mi repede, vreau să știu...

Împinse un scaun spre Lupin pe care acesta se așează.

Apoi începu:

— Domnule baron, circumstanțele sunt grave. Așa că voi fi scurt. Când Lavernoux – care de cincisprezece zile era ținut închis de către doctorul său – a izbutit, cum să vă spun, să dezvăluie cu ajutorul unei mici oglinzi, ceva din toată afacerea asta, m-am pus pe treabă. Din păcate Lavernoux, surprins în timp ce transmitea acele semnale luminoase cu oglinda, a fost asasinat.

— De cine, Dumnezeuule, de cine?

— De către doctorul său.

— Numele doctorului?

— Nu-l știu. Dar unul dintre prietenii săi – Dulâtre – cu care tocmai comunica, precis că-l știe și trebuie să mai cunoască și sensul exact și complet al acelei comunicări, fiindcă fără a-i mai aștepta sfârșitul, a sărit în primul taxi și nu s-a oprit decât la Prefectura de Poliție.

— De ce, de ce? Și care e rezultatul aceluia demers?

— Rezultatul, domnule baron este că locuința dumatăle e înconjurată de doisprezece agenți care se plimbă pe sub ferestre. De îndată ce se va lumina de ziuă, vor intra în casă în numele legii, și-l vor aresta pe vinovat.

— Cum? Asasinul lui Lavernoux se ascunde în casa mea? E cumva vreunul dintre servitorii mei? Dar nu, pentru că dumneata vorbești de un doctor.

— Vreau să vă spun, domnule baron, că Dulâtre nu știe că prietenul său a fost asasinat și că s-a dus la poliție pentru cu totul altceva.

— Pentru ce anume?

— Pentru dispariția doamnei baroane al cărei secret îl știa de la Lavernoux.

— Cum? Au găsit-o în sfârșit pe baroană? Unde se află? S-au găsit și banii pe care mi i-a luat?

Baronul Repstein părea prădă unei surescitări nemaipomenite. Ridicându-se spuse:

— Mergi până la capăt, domnule! N-am răbdare să mai aștept!

— Da, dar știți... explicația devine mai dificilă... fiindcă plecăm din puncte de vedere diferite...

— Nu înțeleg.

— Ar trebui totuși să pricepeți, domnule baron. Să spunem - mă refer la ceea ce au scris ziarele - că baroana Repstein cunoștea secretul tuturor afacerilor dumneavoastră și că putea nu numai să deschidă această casă de bani dar și pe cea a Creditului lyonez unde v-ați închis toate valorile.

— Da.

— Or, acum cincisprezece zile, în vreme ce dumneavoastră erați la club, baroana Repstein, care cunoștea toate aceste valori fără ca dumneavoastră să știți, a ieșit din casă cu o geantă de voiaj în care se aflau banii dumneavoastră precum și toate bijuteriile prințesei de Berny.

— Da.

— Și după aceea n-ați mai văzut-o.

— Nu.

Maurice Leblanc

— Ei bine, există un motiv temeinic pentru care n-ați mai văzut-o.

— Care?

— Pentru că baroana Repstein a fost asasinată.

— Baroana asasinată? Fugi de-aici, domnule! Cred că ești nebun!

— Asasinată și după toate probabilitățile chiar în seara aceea.

— Îți repet că ești nebun. Dacă a fost asasinată atunci cum a putut fi văzută în diverse locuri?

— A fost urmărită o altă femeie.

— Ce femeie?

— Logodnica asasinului.

— Și cine-i acest asasin?

— Același care - știind că Lavernoux prin funcția pe care o ocupa aici cunoștea adevărul - l-a silit să tacă iar când l-a surprins trimițând acele semnale luminoase, l-a ucis.

— Atunci, doctorul e criminalul!

— Da.

— Dar cine e, domnule, acest doctor? Acest geniu al răului, acea ființă infernală care apare și dispare, care ucide din umbră și pe care nimeni nu-l bănuiește?

— Chiar nu ghiciți?

— Nu.

— Și chiar ați vrea să știți?

— Ei na, sigur că vreau! Se află în casa asta?

— Da.

— Cine este?

— Dumneata, domnule baron!

Nu trecuseră nici zece minute de când Lupin se afla în fața baronului și duelul și începuse. Acuzația era directă, violentă, implacabilă.

Lupin continuă:

— Dumneata, domnule, împodobit cu o barbă falsă și cu o pereche de ochelari, gârbovit ca un om bătrân. Pe scurt,

dumneata, baroane Repstein, ți-ai ucis soția și ai mâncat milioanele cu o altă femeie cu care erai încurcat, apoi l-ai omorât și pe sărmanul Lavernoux ca să scapi de un martor incomod.

Baronul uitându-se la Lupin ca la un smintit, nu zise nimic. Se ridică încet de pe scaun și sună. Când servitorul își făcu apariția, el îi zise:

— Antoine, poți să te duci să te culci. Îl voi conduce eu pe domnul.

— Să sting luminile, domnule?

— Lasă aprins doar în vestibul.

După ce Antoine se retrase, baronul scoase din birou un revolver, îl vârî în buzunar și spuse foarte calm:

— Te rog să scuzi, domnule, această mică precauție pe care mă văd obligat s-o iau în cazul în care aș vedea că am de-a face cu un nebun. Dar nu, dumneata nu ești nebun. Ai venit aici cu un scop pe care nu mi-l explic și ai aruncat asupra mea o acuzație atât de stupefiantă încât, uite, mor de curiozitate să-i cunosc rațiunea.

Avea o voce blândă, emoționată iar ochii triști păreau că-i sunt scăldați în lacrimi. Lupin tremură. Oare să se fi înșelat? Ipoteza pe care i-o sugerase intuiția lui să fi fost falsă? Dar un amănunt îi atrase brusc atenția. Prin răscoiala jiletcii văzu acul înfipt în cravata baronului și se miră de lungimea lui neobișnuită. În plus tija de aur era triumfiulară și alcătuia un fel de pumnal subțire, foarte fin, foarte delicat, dar de temut în mâna unui expert. Și Lupin nu se mai îndoi că acul, împodobit cu acea perlă magnifică, fusese arma care străpunsese inima lui Lavernoux. Murmură:

— Ești puternic, domnule baron!

Celălalt tăcu, mereu grav, mereu trist, așteptând explicațiile la care avea dreptul. Această atitudine impasibilă îl tulbură pe Lupin.

— Da, domnule, baroana n-a făcut decât să-ți execute ordinele. A împrumutat bijuteriile prințesei, chipurile, ca să

le cumpere. Persoana care a ieșit din această casă cu un sac de voiaj în mână nu era soția dumitale, ci complicea, amanta dumitale care s-a lăsat urmărită de bunăvoie prin Europa de către comisarul Ganimard. Sigur, trebuie să recunosc că toată această combinație a fost foarte bine gândită. Ce riscă această femeie din moment ce toți o caută pe baroană și nu pe ea? Și apoi cum să n-o cauți pe baroană din moment ce dumneata ai făgăduit un premiu de o sută de mii de franci celui care-ți va găsi soția? O sută de mii de franci depuși la un notar! Ce lovitură de maestru! Banii ăștia au luat ochii poliției. Cineva care depune o sută de mii de franci la un notar, e un om fără pată. Și toți s-au năpustit după baroană, lăsându-te să-ți faci liniștit micile dumitale treburi: să-ți vinzi caii de curse, casa, mobilele și să-ți pregătești fuga. Dumnezeule, câtă perfidie!

Calm, baronul se apropie de Lupin și-l întrebă:

— Cine ești dumneata?

Lupin izbucni în râs.

— Crezi că prezintă vreun interes? Să spunem că sunt trimisul destinului și că am ieșit din umbră ca să-ți vin de hac sau, strigă el, ca să te salvez, baroane. Ascultă-mă. Cele trei milioane ale baroanei, aproape toate bijuteriile prințesei, banii pe care i-ai încasat astăzi după ce ți-ai vândut caii și mobilele, totul, absolut totul, se află acolo, în casa de bani. Fuga ta e pregătită. Iată în spatele acelei draperii ți se vede valiza. Hârtiile din biroul tău sunt în ordine. În noaptea asta vrei s-o ștergi englezește. Deghizat, devenit de nerecunoscut, te vei întâlni cu iubita ta, cea pentru care ai ucis doi oameni: Nelly Darbel pe care Ganimard o arestase în Belgia. Un singur obstacol neprevăzut: poliția, cei doisprezece agenți pe care revelațiile lui Dulâtre i-a adus încoace și i-a postat în jurul casei. Ei bine, eu te pot salva. Un simplu telefon și pe la trei noaptea, douăzeci dintre prietenii mei vor fi aici înlăturând obstacolul, făcându-i inofensivi pe cei doisprezece agenți.

Nu-ți cer în schimb decât un fleac: să împărțim bijuteriile și banii. Ei, ce zici?

— Încep să înțeleg, spuse încet baronul. E vorba de un șantaj.

— Șantaj sau nu, zi-i cum vrei, dar va trebui să faci ce-ți apun. Banii sau viața, domnule baron! Și să știi că eu nu mă tem de poliție.

Făcând o mișcare bruscă, baronul prinse revolverul și trase. Dar Lupin se așteptase la acest atac de îndată ce-l văzuse pe baron schimbându-se la față. Chipul său căpătase o expresie feroce, aproape bestială care vestea furia atâta vreme reținută. Baronul trase de două ori; Lupin se trânti fulgerător pe podea și-l apucă pe agresor de picioare făcându-l să se clatine. Dar cu puțin efort, Repstein reuși să se elibereze. Acum cei doi se angajară într-o luptă corp la corp. Dar iată că Lupin simți brusc o înțepătură dureroasă în piept.

— Aha, canalie, vrei să mă omori și pe mine ca pe Lavernoux? Cu acul de la cravată?

Întorcându-se, izbuti să-l apuce pe baron de gât, trântindu-l la pământ.

— Ticălosule! Și când te gândești că, cu mutra ta nevinovată era cât pe-acți să mă înșeli și să te cred om de treabă.

Și cum celălalt continua să se zbată, opunând încă rezistență, Lupin îi trânti un pumn formidabil în bărbie și încă unul în stomac lăsându-l lat pe podea. Apoi începu să-i cerceteze buzunarele; găsi un mănunchi de chei și după ce se asigură că valiza ascunsă după draperie, nu conținea nici bani, nici bijuterii, se îndreptă către casa de bani. Dar în clipa aceea auzi zgomot jos, în stradă, înțelese imediat ce se întâmplase. Agenții de poliție, auzind cele două focuri de revolver băteau în poartă fără să mai aștepte ivirea zorilor. „Ei drăcie, își zise Lupin, au apărut exact în clipa în care aș fi putut pune mâna pe rodul strădaniilor mele. Totuși, să

Încercăm. Ce cifru o fi având casa de bani?” Continuă să se gândească, în timp ce jos, în stradă, se auzeau pașii impacientați ai polițiștilor. Răsuci de două ori cheia în ușa de la anticameră apoi se întoarse la casa de fier. Avea patru broaște, deci era cu cifru. Cu o răbdare și cu un calm supraomenesc, încercă o cheie, apoi încă una apoi pe a treia. În sfârșit, cea de-a patra se potrivea. „Deci cifrul a fost bun! Șopti Lupin. Hai Sesam, deschide-te!”. Dar când ușa se deschise, Lupin făcu un salt și sări îngrozit înapoi. Picioarele începură să-i tremure. Cheile îi zdrăngăniră în mână și timp de douăzeci, treizeci de secunde, cu toate soneriile care țârâiau și cu tot vacarmul pe care-l făceau polițiștii jos, el contemplă acest spectacol abominabil: un trup de femeie, pe jumătate despuiat, îndoit în două, înghesuit în casa de bani, întocmai ca un pachet.

— O, baron ticălos... murmură Lupin.

Venindu-și în fire îl mai pocni pe asasin încă o dată peste nutra lui scârboasă apoi se retrase exact în momentul în care agenții ocupaseră parterul.

În timpul discuției cu baronul, observase că acesta era din cale afară de calm, ceea ce însemna că trebuia să mai fi existat pe undeva o ieșire secretă pe unde urma să se strecoare ca să scape de agenți. Altfel, când își știa casa înconjurată de poliție i-ar mai fi ars să stea de vorbă cu musafirul său nepoftit?

Lupin trecu într-o cameră alăturată care dădea în grădină. În clipa în care polițiștii intrară în casă, el sări în balcon și de acolo se lăsă să alunece pe burlan până jos. Apoi dădu un ocol grădinii. În față se afla un zid acoperit cu copaci; trecând printre ei zări o porțiță pe care o descuie cu una din cheile luate de la baron. De acolo nu avu de străbătut decât o curtică, de trecut prin camerele goale ale unui pavilion și după câteva minute se afla în Faubourg Saint-Honoré. Bineînțeles că așa cum prevăzuse, poliția nu depistase acea ieșire.

— Ei bine, ce părere ai despre baronul Repstein? Mă întrebă Lupin după ce-mi povesti toate aceste amănunte. Ce personaj ticălos! Ca să vezi cum te pot înșela uneori aparențele. Căci ți-o jur, prietene, avea mutra celui mai cinstit și mai de treabă om.

— Și cu milioanele cum a rămas?

— Erau în casa de bani. Sunt acolo și acum. Dar, mă crezi sau nu, nu m-am putut atinge de ele. Prea miroseau urât. Da, dragul meu! Miroseau a coșciug, a crimă, a mort. N-aș fi putut pune mâna pe acei bani nici dacă m-ar fi bătut careva. Singurul lucru cu care m-am ales e acul ăsta de cravată. Perla valorează pe puțin cincizeci de mii de franci.

— Bun! Și cele patru litere care alcătuiau cifrul casei de bani? Cum le-ai descoperit?

— Din greșelile de ortografie pe care susțineai că le făcuse bietul Lavernoux când transmisese acele semnale luminoase.

— A, da, ți-am spus că existau și greșeli de ortografie...

— Cum puteai crede că secretarul și intendentul unui baron putea face greșeli de ortografie? Că avea să scrie *fuire* cu e la coadă, *ataque* cu un singur t, *enemies* cu un singur n și *prudance* cu a în loc de e? Am reunit cele patru litere și am obținut cuvântul ETNA, numele faimoasei sale iepe.

— Și acest cuvânt ți-a fost de-ajuns ca să pornești la atac?

— Ei drăcie! A fost de-ajuns să mă pună pe urmele baronului Repstein, posesorul calului. Pe urmă mi-am dat seama că Lavernoux fusese ucis fiindcă știa ce se află în casa de bani; apoi mi-a folosit ca să formeze cifrul datorită căruia am putut deschide acel seif.

— Ca să vezi cât a fost de simplu, am zis.

Maurice Leblanc

— Foarte simplu. Și întâmplarea dovedește o dată în plus, că în astfel de situații ceea ce contează e intuiția, intuiția și evident inteligența...

Și Arsène, slavă Domnului, era înzestrat din belșug și cu una și cu cealaltă.

EȘARFA DE MĂTASE PURPURIE

În dimineața aceea, ieșind din casă la ora obișnuită pentru a se duce la Palatul de Justiție, comisarul de poliție Ganimard observă un individ care mergea înaintea lui pe strada Pergolèse și care făcea o treabă ciudată. La fiecare cincizeci-șaizeci de pași, omul – jerpelit îmbrăcat și pe cap cu o pălărie de pai deși era luna noiembrie – se tot apleca și pune pe furiș, la marginea trotuarului, câte o bucată de coajă de portocală. Simplă manie, distracție puerilă?

Ganimard, unul dintre acei observatori plini de perspicacitate, cărora nu le scapă nimic și care nu se liniștesc decât atunci când cunosc motivul unor fapte ce li se par ieșite din comun, începu a-l urmări. Când omul o luă la dreapta pe Grand-Armée, Ganimard îl văzu schimbând niște semne cu un puști de vreo doisprezece ani, care mergea pe partea stângă a străzii. După douăzeci de metri, individul se aplecă și prefăcându-se că-și leagă șiretul la pantofi puse pe trotuar o altă coajă de portocală. În acel moment, băiatul i se alătură și cu o bucată de cretă făcu o cruce mică pe casa în dreptul căreia se afla coaja de portocală.

Cele două personaje își continuă astfel plimbarea, unul punând coji de portocală pe trotuar, celălalt însemnând cu cruciulițe diverse case. „Ce naiba pun la cale ăștia doi?” se întreabă Ganimard.

„Ăștia doi” coborâră pe Friedland și apoi ajunseră în Faubourg Saint-Honoré fără să se mai producă ceva deosebit. În piața Beauvau omul șovăi, apoi pârând a se decide porni drept spre Ministerul de Interne, unde

prefăcându-se că-și ridică manșeta pantalonului lăsă jos o bucățică de coajă de portocală.

Băiatul, simulând că alunecă, desenă repede, pe trotuar, o cruce cu creta. „Oare ce să însemne toată comedia asta?” se întrebă intrigat Ganimard. Fu cât pe-acți să pună mâna pe cei „doi clienți” și să-i ia la întrebări.

Era însă mult prea dibaci pentru a săvârși o asemenea stângăcie. Dealtfel omul cu cojile de portocală își aprinsese o țigară iar puștiul scoțând din buzunar un chiștoc se apropiase de el ca să-i ceară un foc. Cei doi schimbă câteva cuvinte. Apoi băiatul îi întinse pe furiș omului, un revolver sau ceva care semăna a revolver.

Imediat după asta cei doi se întoarseră pe strada Surène și Ganimard – care nu-i scăpa din ochi chiar cu riscul de a fi observat – îi văzu intrând pe sub portalul unei case vechi ale cărei obloane erau închise, în afară de cele de la etajul al treilea care era și ultimul.

Ganimard alergă grăbit după ei. Nimeri într-o curte mare unde în dreapta se afla firma unui pictor de clădiri iar în stânga casa unei scări. O luă la goană pe trepte cu atât mai nerăbdător cu cât sus îi auzi pe cei doi bătând cu putere într-o ușă. Dar ajungând la ultimul palier, culmea, găsi ușa larg deschisă.

Intră, trase cu urechea și părându-i-se că aude zgomot de luptă, se năpusti în odaia unde crezuse că aude zgomotul. Rămase însă foarte surprins să-i vadă pe omul cu cojile de portocale și pe băiatul cu creta, târând niște scaune pe parchet.

În acel moment, dintr-o odaie vecină apărură un al treilea personaj. Era un bărbat tânăr, de douăzeci și opt - treizeci de ani, cu ochelari, îmbrăcat în halat de casă căptușit cu blană de astrahan, bărbat care avea aerul unui străin.

— Bună ziua, Ganimard, zise el vesel. Apoi adresându-se celor doi companioni, rosti: — Vă mulțumesc, dragii mei și felicitări pentru rezultatul obținut. Iată și răsplata făgăduită.

Le dădu o hârtie de o sută de franci și-i conduse până la ușa pe care o închise în urma lor.

— Îți cer scuze, prietene, îi spuse el lui Ganimard, dar trebuia neapărat să-ți vorbesc. Îi întinse mâna și cum comisarul rămăsese uluit, cu chipul răvășit și mânios, bărbatul adăugă: — Nu poți pricepe și totuși trebuia să te văd urgent. Acum înțelegeți? Hai, nu fă mutra asta! Dacă ți-aș fi scris sau dacă ți-aș fi telefonat n-ai fi venit, ori ai fi venit cu cel puțin un regiment de copoi după dumneata. Or eu trebuia să te văd singur. Atunci am imaginat povestea cu cei doi care trebuiau să semene coji de portocale și să deseneze cruciulițe cu creta. Ei bine, ce ai? Pari cam răvășit... Sau te pomenesti că nu m-ai recunoscut... Da, eu sunt, Arsène Lupin. Bunul și neprețuitul dumitale prieten!

— Brută, scrâșni Ganimard printre dinți.

Prefăcându-se că nu observă furia celui alt, Lupin întrebă pe un ton afectuos:

— Ești supărat? Din pricina afacerii Dugrival, nu-i așa? Îmi pare rău! Și eu care credeam că-ți va face plăcere! „Ei, mi-am spus, bătrânul și rotofeiul Ganimard de când nu m-a mai văzut! Cred că-mi va sări de gât de bucurie!”

În sfârșit, Ganimard păru să-și revină din stupoare. Privi în jurul lui, se uită lung la Lupin și se întrebă dacă într-adevăr n-ar fi trebuit să-i sară de gât și să-l strânguleze fără nici o milă. Dar se stăpâni și luând un scaun se așeză ca și cum s-ar fi hotărât brusc să-și asculte adversarul.

— Vorbește, zise el, dar nu bate câmpii fiindcă mă grăbesc.

— Foarte bine, zise Lupin, să discutăm. N-am fi găsit nicăieri un colț mai liniștit. E un mic palat care aparține ducelui de Rochelaure și care mi-a închiriat acest etaj.

— Dă-i drumul, lasă trăncăneala, îl întrerupse Ganimard.

— Într-adevăr, am uitat că ești grăbit. Scuză-mă, voi fi cât se poate de scurt. O țigară? Nu. Perfect! Atunci nu fumez nici eu.

Așezându-se pe un scaun, Lupin începu:

— În 17 octombrie 1599, într-o zi frumoasă și caldă... Mă urmărești? Deci în 17 octombrie 1599... Dar la urma urmei, de ce ar fi necesar să mă întorc înapoi, până în timpul domniei lui Henric al IV-lea ca să-ți vorbesc despre Pont-Neuf? Socot că e de ajuns să știi că noaptea trecută, pe la ora unu, un luntraș care trecea pe sub ultimul arc al podului, pe partea stângă, a auzit căzând ceva pe punte, ceva care fusese aruncat de sus de pe pod și care trebuia să cadă în apă și nu pe puntea unui vas. Cățelul s-a năpustit asupra pachetului și când a ajuns și stăpânul, care se afla în partea cealaltă a vasului, a văzut că potaia scutura cu botul ziarul în care fuseseră înfășurate câteva lucruri. Le-a adunat de jos și a intrat cu ele în cabină ca să le cerceteze. Examinarea lor i s-a părut interesantă și cum acel om este prieten cu unul dintre prietenii mei, mi-a trimis acele lucruri mie. Iată-le.

Și i le arată lui Ganimard, aranjate pe masă. Mai întâi rămășițele unui ziar sfâșiat. Apoi o călimară grea de cristal în jurul căreia era înfășurată o sfoară lungă. Pe urmă, mai erau un carton în care fuseseră niște prăjituri, un fragment de sticlă dintr-un monoclu spart și o bucată de mătase purpurie, care se isprăvea la capăt, cu un ciucure mare, de aceeași culoare.

— Acestea sunt toate piesele incriminate, amice zise Lupin. Sigur că problema ar fi fost ușor de rezolvat dacă am fi avut la dispoziție și celelalte obiecte pe care năbădăiosul cățel le-a risipit pe punte și probabil că au căzut în apă. Dar cu puțină logică și inteligență, s-ar putea trage o concluzie și numai din astea pe care le avem. Hm? Ce părere ai?

Ganimard nici nu se clinti. Ascultase sporovăiala lui Lupin dar nu socotea că era de demnitatea lui să răspundă.

— Văd că ne înțelegem cum nu se poate mai bine, continuă Lupin făcându-se că nu observă tăcerea comisarului. Am să rezum deci întreaga afacere, după

piesele pe care le am în față. Ieri seară între orele nouă și douăsprezece, o domnișoară cu înfățișare excentrică a fost rănită cu un cuțit, apoi strânsă de gât până când și-a dat duhul, de către un bărbat foarte bine îmbrăcat, purtând monoclu, aparținând lumii curselor de cai și de la care demoazela tocmai primise un pachet cu trei merenguri și un ecler cu cremă de cafea...

Lupin își aprinse o țigară și apucându-l de mână pe Ganimard, continuă:

— Deci ieri seară între ora nouă (acest ziar are data de ieri și după cum vezi e un ziar de seară; în plus, uite aici, o bucată din acele benzi galbene de hârtie care se lipesc numai pe ziarele ce se trimit abonaților și care nu ajung la adresele acestora decât numai cu curierul de ora nouă); deci, după ora nouă, un domn bine îmbrăcat, dovadă această bucățică de sticlă provenind dintr-un monoclu care este un obiect eminamente aristocratic, a intrat într-o patiserie (iată cartonul în formă de cutie unde se mai vede încă puțină cremă de mereng și de ecler, care au fost aranjate cu dichis în cartonul ăsta). Cu pachetul în mână, domnul cu monoclu s-a întâlnit cu tânăra persoană despre care bucata asta de eșarfă de un roșu aprins ne indică limpede că era o ființă cam excentrică. Întâlnind-o, pentru motive încă necunoscute, a lovit-o mai întâi cu un cuțit, apoi a strâns-o de gât cu eșarfa. Ia lupa, comisare, și vei vedea pe bucata asta de eșarfă urmele de un roșu mai închis care sunt pete de sânge căci criminalul și-a șters cuțitul cu ea, iar mai încolo urmele mâinii sale însângerate.

Crima odată săvârșită, criminalul nevrând să lase semne, a scos din buzunar: 1. Ziarul la care este abonat și care este un ziar de curse al cărui titlu îți va fi ușor să-l afli. 2. Sfoara, care de fapt este o sfoară de bici (lucru ce-ți indică de asemenea că omul nostru este preocupat de cursele de cai).

Apoi, taie cu foarfeca (uite urmele tăierii de foarfece) partea curată din eșarfă lăsând-o pe cealaltă, în mod sigur, în mâinile crispate ale victimei. Așează apoi toate aceste obiecte în cartonul luat de la patiserie, le înfășoară în ziar și le aruncă în Sena, dar, din fericire, micul colet a aterizat pe puntea luntrașului. În pachet pusese și călimara asta grea de cristal ca să fie sigur că se va duce la fund. Ei, ce spui de toată povestea asta?

Ganimard continuă să tacă. Lupin începu să râdă.

— Hai, nu mai fă mutra asta! M-aș fi ocupat eu de toată povestea, dar în clipa de față sunt mult prea prins de alte lucruri care mă interesează mai mult. Acum, când treaba este descurcată pe jumătate, poți s-o duci și singur la capăt. Dacă-ți dai un pic de osteneală, probabil vei descoperi și victima... Vreo dansatoare într-un cabaret. Pe de altă parte, există șansa ca ucigașul să locuiască pe lângă Pont-Neuf, probabil pe malul stâng al Senei. În sfârșit, ai aici toate piesele incriminante. Ți le fac cadou. Eu nu opresc decât bucata asta de eșarfă. Dacă vei avea nevoie să reconstitui întreaga eșarfă, adu-mi partea cealaltă, cea pe care justiția o va descoperi la gâtul victimei. Adu-mi-o fix peste o lună, adică în ziua de 28 decembrie, la ora 10. Fii sigur că mă vei găsi aici. Îți jur, amice, că toată povestea e serioasă. A, uitasem un amănunt: când îl vei aresta pe tipul cu monoclu să fii atent fiindcă e stângaci. Cu bine, dragă prietene, și noroc!

Lupin făcu o piruetă, ajunse la ușă și dispăru înainte ca Ganimard să se fi gândit să ia vreo hotărâre. Comisarul se năpusti spre ușă dar constată că clanța, probabil datorită vreunui mecanism pe care nu-l cunoștea, se înțepenise.

I-au trebuit zece minute pentru a sparge broasca acelei uși și alte zece pentru cea a ușii din anticameră. Când a început să coboare cele trei etaje, Ganimard nu mai avea nici o nădejde că l-ar mai putea ajunge pe Lupin.

Tot gândindu-se, povestea acelei eșarfe purpurii i se păru cam suspectă. Sigur, interesantă, dar n-o credea adevărată. Câte din explicațiile atât de logice ale lui Lupin ar fi rezistat în fața unor cercetări minuțioase? „Nu, își spuse Ganimard, totul n-a fost decât o glumă. O adunătură de supoziții și de ipoteze fără nici o bază. Degeaba, nu ține!”

Când ajunse pe Quai d’Orfèvres era absolut hotărât să considere întâmplarea ca nulă și neavenită. Urcând în biroul său, unul dintre colegi îl întrebă:

— Ai fost la șef?

— Nu.

— Te-a căutat mai adineauri.

— De ce?

— A zis să te duci după el.

— Unde?

— În strada Berne. E vorba de o crimă care a fost săvârșită noaptea trecută.

— Da? Și cine-i victima?

— Nu știi prea bine. Se pare că o cântăreață de cabaret.

— Ei, drăcia dracului! murmură Ganimard.

După douăzeci de minute ieși din metrou și se îndreptă către strada Berne. Victima, cunoscută în lumea teatrelor de revistă sub porecla de Jenny Safir, ocupa un apartament modest la etajul al doilea al unei case. Conducut de agentul de poliție, comisarul trecu mai întâi prin două odăi, apoi intră în cea de-a treia unde se și aflau magistrații însărcinați cu ancheta, un medic legist precum și șeful Siguranței, domnul Dudouis.

Zăbind cadavrul, Ganimard tresări. Pe divan zăcea o femeie tânără ale cărei mâini erau crispate pe o bucată de mătase roșie! Umărul dezgolit purta urma a două lovituri de cuțit în jurul cărora sângele se închegase. Fața convulsionată, aproape neagră, păstra pe ea expresia unei cumplite spaime.

Medicul legist care-și terminase examenul rosti:

— Primele concluzii sunt cât se poate de clare. Victima a fost lovită mai întâi de două ori, cu un cuțit și apoi strangulată. Moartea prin asfixie e vizibilă.

„Ei, drăcia dracului!” mormăi Ganimard care-și aminti de cuvintele pe care i le spusese Lupin când vorbise despre crimă.

Judecătorul de instrucție obiectă:

— Totuși, pe gât nu se văd echimoze...

— Strangularea, explică medicul, se pare că a fost făcută cu ajutorul acestei eșarfe de mătase pe care victima o purta la gât și din care n-a mai rămas decât bucata asta de care s-a cramponat cu amândouă mâinile pentru a se apăra...

— Dar de ce n-a mai rămas decât bucata asta? întrebă judecătorul. Și unde-i cealaltă parte?

— Cealaltă, probabil pătată de sânge, a fost luată de criminal. Se vede foarte clar cum a fost tăiată cu o foarfecă!

„Ei, drăcia dracului! Repetă pentru a treia oară Ganimard. Cum naiba a dedus Lupin toate acestea fără să fie de față?”

— Și motivul crimei? Văd că broaștele sunt sparte, dulapurile răscolite... Ce-o fi căutat criminalul, domnule Dudouis? întrebă din nou judecătorul.

Șeful Siguranței replică:

— Pot cel mult, să avansez o ipoteză care rezultă din declarațiile menajerei. Victima, al cărei talent de cântăreață era mediocru, dar care era cunoscută pentru frumusețea ei, a făcut în urmă cu doi ani, o călătorie în Rusia de unde s-a întors cu un magnific safir pe care se pare că i l-a dăruit un personaj important de la Curtea țarului. Jenny Safir, cum a fost poreclită tânăra, începând din ziua aceea, era foarte mândră de acel dar deși, din prudență, nu-l purta. Nu e deci de presupus că mobilul crimei a fost acel superb safir?

— Menajera nu cunoștea locul unde-l ascunsese victima?

— Nu, nimeni nu-l cunoștea. Și dezordinea din această odaie dovedește că nici asasinul nu-l cunoștea.

Domnul Dudouis luându-l de o parte pe domnul Ganimard îi spuse:

— Ce-i cu dumneata? Ai un aer cam ciudat! Bănuiești pe cineva?

— Absolut pe nimeni, șefule.

— Cu atât mai rău. Avem nevoie de o lovitură de mare răsunet la Siguranța Statului. S-au întâmplat mai multe crime de acest gen și autorul lor încă n-a fost prins. De data asta ne trebuie vinovatul și încă repede!

— Cam greu, șefule.

— Greu, negreu, trebuie! Ascultă, Ganimard. După declarațiile menajerei, Jenny Safir, primea cam de vreo lună, de îndată ce se întorcea de la teatru, deci pe la vreo zece și jumătate seara pe un oarecare individ care rămânea până la miezul nopții. „E un om de lume, pretindea Jenny Safir, vreau să mă mărit cu el.” Acel „om de lume” își lua dealtfel toate precauțiile să nu fie văzut, ridicându-și gulerul hainei și lăsându-și în jos borul pălăriei ori de câte ori trecea prin fața lojei portăresei. Iar Jenny, înainte de a sosi el, îi făcea întotdeauna vânt menajerei. Ei, pe individul ăsta trebuie neapărat să-l găsim!

— N-a lăsat nici o urmă?

— Nici una. E clar că suntem în prezența unui bărbat puternic care și-a pregătit crima și care a săvârșit-o în așa fel încât să fie sigur că nu va fi prins. Arestarea lui îți dai seama că ne-ar face să creștem în ochii lumii. Așa că contez pe dumneata, Ganimard!

— Contați pe mine, șefule? Mă rog, fie, nu zic nu! Numai că...

Părea foarte nervos și agitat, fapt care-l izbi pe domnul Dudouis.

— Numai că, continuă Ganimard, vă jur că...

— Ei, ce-mi juri?

— Nimic. Vom vedea, șefule, vom vedea.

Odată afară, Ganimard și-a isprăvit cu glas tare fraza, bătând din picior.

— Numai că mă jur că-l voi aresta pe individ prin propriile mele mijloace fără să mă folosesc de nici una din informațiile pe care mi le-a furnizat ticălosul de Lupin.

Continuând să înjure, furios de a fi fost amestecat în aceea afacere dar hotărât totuși s-o descurce, începu să se plimbe la întâmplare, pe străzi, căutând să-și pună ordine în idei și să descopere vreun mic detaliu care să le scape celorlalți și care l-ar fi putut conduce la succes.

Mâncă ceva la repezeală apoi își reluă plimbarea pe străzi dar dintr-odată se opri stupefiat. Fără să vrea se trezise sub portalul casei din strada Surène, casa în care îl atrăsese Lupin cu câteva ceasuri mai înainte.

O forță mai puternică decât voința sa îl adusese din nou acolo. Deci soluția problemei acolo se afla. Acolo se aflau toate elementele adevărului. Orice-ar fi fost, aserțiunile lui Lupin se dovediseră atât de exacte, calculele sale, atât de juste, încât tulburat până-n adâncul sufletului de o inteligență atât de prodigioasă, Ganimard nu mai putea face altceva decât să reia opera din punctul unde o lăsase inamicul său.

Fără să mai opună nici o rezistență, urcă la etajul al treilea. Ușa era deschisă. Nimeni nu se atinsese de piesele incriminate, lăsate pe masă. Le luă și le vârî în buzunare.

Apoi stătu o vreme și se gândi. Admițând că ucigașul locuia în împrejurimile aceluia Pont-Neuf, trebuia să descopere drumul care ducea de la acel pod în strada Berne, apoi patiseria deschisă seara de unde cumpărase prăjiturile.

Cercetările n-au durat prea mult. Aproape de gara Saint-Lazare a zărit o patiserie mică iar în vitrină cartoane cu prăjituri identice cu cel pe care-l poseda Ganimard. În plus, una dintre vânzătoare își aminti de a fi servit cu o seară

Înainte, un domn foarte bine îmbrăcat într-un palton căptușit cu blană și care purta monoclu la ochi.

Pe urmă Ganimard adună rămășițele ziarului de curse și le duse unui negustor de ziare care recunoscuse lesne *Turful ilustrat*. De aici se duse la birourile ziarului și ceru lista abonaților unde căută mai ales abonații care stăteau pe aproape de Pont-Neuf și în special pe partea stângă a Senei, fiindcă așa îi sugerase Lupin.

Pe urmă se întoarse la Siguranță, chemă șase oameni și-i expedie în diverse locuri. La ora șapte seara, ultimul dintre cei șase, îi aduse o veste bună: un oarecare domn Prévaillies, abonat la ziarul *Turful*, locuia la mezaninul unei case de pe cheiul Augustinilor.

În ajun, seara, ieșise din casă îmbrăcat într-un palton căptușit cu blană, luase de la portăreasă corespondența și ziarul *Turful* la care era abonat și se reîntorsese către miezul nopții.

Acel domn Prévaillies, purta monoclu, era un obișnuit al curselor și poseda el însuși mai mulți cai cu care călărea sau pe care îi închiria.

Ancheta a fost atât de rapidă, rezultatele atât de conforme cu spusele lui Lupin încât Ganimard se simți pur și simplu tulburat. Își dădu seama încă o dată de prodigioasele resurse intelectuale pe care le poseda acel neîmpăcat rival al său.

Niciodată în cursul îndelungatei sale activități, nu întâlnise o asemenea clarviziune, un spirit atât de ascuțit și atât de prompt. Se duse să-l caute pe domnul Dudouis.

— Gata, șefule! Aveți un mandat de arestare?

— Cum?

— Am spus că totul e gata și că-l putem aresta pe criminal.

— Sper că vorbești de asasinul lui Jenny Safir.

— Sigur.

— Dar cum, cum s-a întâmplat? Cum l-ai găsit așa de repede?

Ușor jenat, Ganimard roși fără să vrea, apoi răspunse:

— O întâmplare, șefule. Asasinul a aruncat în Sena tot ce-l putea compromite. O parte din pachet a fost culeasă și mi-a fost adusă.

— De către cine?

— De un luntraș care n-a vrut să-și spună numele, temându-se de urmări neplăcute. Dar avem toate indiciile necesare. Treaba a fost ușoară. Și comisarul îi povesti cum procedase.

— Dumneata numești asta o întâmplare? Și spui că treaba a fost ușoară? Dar e una dintre cele mai izbutite realizări ale dumitale! Du-o până la capăt, dragă Ganimard și fii atent!

Asta voia și Ganimard. Să termine cât mai repede. Luă cu sine câțiva oameni și se duse pe cheiul Augustinilor. Portăreasa, interogată, declară că locatarul cu pricina mânca în oraș dar că imediat după-masă se reîntoarce acasă.

Cu puțin înainte de ora nouă, ea îl înștiință pe comisar care-și adună oamenii. Un domn într-un palton elegant, căptușit cu blană, cu o pălărie înaltă pe cap, trecu drumul îndreptându-se spre casă. Ganimard îi ieși înainte.

— Sunteți domnul Prévailles?

— Da, dar dumneata cine ești?

— Am de îndeplinit o misiune...

Când oamenii se repeziră să-l înhațe, Prévailles se lipi cu spatele de zid și învârtindu-și amenințător bastonul, strigă:

— Înapoi! Nu vă cunosc! Ce vreți de la mine? Și dădu să-și vâre mâna stângă în buzunar.

Chiar în acea clipă Ganimard își aduse aminte ce-i spusese Lupin: că ucigașul era stângaci. Văzând gestul rapid al individului, Ganimard se aplecă fulgerător. Răsunară două împușcături dar nimeni nu fu atins. După

câteva secunde, Prévailles primi o lovitură zdravănă în bărbie care-l doborî într-o clipă. Puțin după ora nouă se afla în arestul Siguranței.

Pe vremea aceea Ganimard se bucura de o mare reputație. Acea captură, operată atât de repede și prin mijloace atât de simple – pe care poliția se grăbi imediat să le divulge – îi sporiră celebritatea. Imediat i se puseră în cârcă lui Prévailles toate crimele nedescoperite până atunci.

La început afacerea a fost condusă cu multă vigoare. S-a aflat că Prévailles – pe adevăratul său nume Thomas Derocq – mai avusese de-a face cu poliția. La percheziția făcută acasă s-a descoperit un cuțit care ar fi putut produce o rană asemănătoare cu cele ale victimei.

Dar în cea de-a opta zi, totul s-a schimbat. Prévailles care până atunci refuzase să răspundă, asistat de avocatul său, invocă un alibi: în seara crimei fusese la Folies-Bergère. În buzunarul smochingului i s-au găsit biletul și programul și amândouă purtau data zilei cu pricina.

— Un alibi pregătit, spuse judecătorul de instanță.

— Dovediți că nu-i așa! răspunse Prévailles.

Urmară confruntările. Domnișoara de la patiserie crezu că-l recunoaște pe domnul cu monoclu; portăreasa din strada Berne crezu că-l recunoaște pe domnul care venea la Jenny Safir. Dar nimeni nu cuteză să spună ceva precis.

Judecătorul îl chemă pe Ganimard și-i mărturisi încurcătura în care se află.

— Totuși sunteți convins, domnule judecător, că e vinovat. Altfel n-ar fi opus o asemenea rezistență când a fost arestat.

— Pretinde că a crezut că a fost atacat de hoți. Și mai pretinde că n-a văzut-o în viața lui pe acea Jenny Safir și într-adevăr nu există nimeni care să susțină contrariul. Mai mult, admitând că acel faimos safir a fost furat, nu l-am

putut găsi la el. Știți ce ne-ar trebui, domnule Ganimard? Cealaltă bucată de eșarfă.

— Cealaltă bucată?

— Da, fiindcă dacă asasinul a luat-o înseamnă că rămăseseră pe ea urmele însângerate ale degetelor sale. Amprente, domnule comisar!

Ganimard nu răspunse nimic. De mai multe zile începuse a presimți că toată afacerea se va opri aici. Sigur că culpabilitatea lui Prévailles ar fi fost lesne dovedită cu cealaltă bucată de eșarfă. Din păcate, acea mică și indispensabilă probă se afla în buzunarul lui Lupin.

Ganimard se istovi făcând noi investigații, luă ancheta de la capăt, petrecu nopți albe scrutând misterul din strada Berne, reconstitui viața lui Prévailles, puse zece oameni să caute safirul. Dar totul a fost zadarnic.

În 27 decembrie judecătorul de instrucție îl interpelă pe culoarele palatului:

— Cum stăm, domnule Ganimard? Ai vreo noutate?

— Nu, domnule judecător, nici una.

— În acest caz trebuie să abandonăm afacerea.

— Să mai așteptăm o singură zi.

— De ce? Ne trebuie cealaltă bucată de mătase purpurie.

O aveți?

— O voi avea mâine, răspunse scurt Ganimard.

— Mâine?

— Da, dar dați-mi vă rog bucata care se află în mâinile dumneavoastră. Judecătorul i-o dădu.

„Ei, drăcia dracului, își spuse Ganimard, mă voi duce să caut dovada și o voi aduce cu orice preț. Dacă bineînțeles domnul Lupin va fi prompt la întâlnire.”

Neliniștit, furios, bombănind, Ganimard își luă toate precauțiile, nedorind să cadă în vreo capcană. În dimineața zilei de 28 decembrie, ziua fixată de Lupin, după ce a studiat toată noaptea locuința rivalului său din strada Surène și s-a convins că nu mai avea o a doua ieșire, și-a

anunțat oamenii că avea de făcut o treabă primejdioasă și ca să stea pe aproape, i-a vârat într-o cafenea de peste drum; consemnul era simplu: dacă-l vor vedea la fereastra de la etajul al treilea al casei sau dacă nu se va întoarce într-o oră, agenții trebuiau să năvălească în casă și să aresteze pe oricine ar fi încercat să iasă. După ce Ganimard se asigură că revolverul îi era în perfectă ordine, urcă la etajul al treilea.

Fu destul de surprins să vadă lucrurile așa cum le lăsase. Ușa era deschisă. Constatând că ferestrele odăii principale dădeau spre stradă, vizită celelalte trei camere din care se compunea apartamentul. Nu era nimeni.

„Hm, lui Lupin îi e frică” își spuse el cu oarecare satisfacție.

— Te înșeli, rosti o voce în spatele său.

Întorcându-se Ganimard văzu în prag un lucrător în bluză lungă de pictor.

— Nu mai căuta, zise omul, sunt eu Lupin. Lucrez de azi-dimineață în atelierul de pictură de jos. Cum în acest moment e pauză de masă, am vrut...

Îl cercetă pe Ganimard cu un surâs vesel, apoi strigă: — Ei, ce părere ai? Am avut sau nu dreptate în tot ce ți-am spus? Ai adus eșarfa așa cum ne-am înțeles?

— Da, jumătatea tăiată. Tu o ai pe cealaltă?

— Uite-o... Hai să le punem alături!

Întinseră cele două bucăți de mătase pe masă. Tăietura făcută de foarfece corespundea exact. În plus culorile erau identice.

— Presupun, zise Lupin că n-ai venit doar pentru atât. Știu ce te interesează. Urmele de sânge. Vino încoace, în odaia asta, unde este mai multă lumină. Lupin puse bucata lui de mătase pe sticla ferestrei.

— Privește! îi zise el lui Ganimard.

Inspectorul tresări de bucurie. Pe bucata de mătase se vedeau clar urmele celor cinci degete ale ucigașului și

amprenta palmei acestuia. Dovada era de netăgăduit. Cu mâna lui plină de sânge, aceiași mână care o înjunghiasse pe Jenny Safir, asasinul apucase eșarfa și o strânsese în jurul gâtului victimei.

— E amprenta mâinii stângi, spuse Lupin. De unde și avertismentul meu care nu avea nimic miraculos, zise Lupin.

Ganimard vârî repede în buzunar bucata de mătase roșie pătată de sânge. Lupin îl aprobă.

— Ia-o, îi spuse el. Ți-o dau bucuros. Îmi face plăcere să-ți pot face plăcere. După cum vezi, n-a existat nici o capcană în toată povestea asta. Nimic decât un mic serviciu pe care am ținut să ți-l fac... ca de la coleg la coleg. Și poate și un pic de curiozitate. Da, țineam să examinez și cealaltă bucată a eșarfei. Dă-mi-o doar o secundă pe prima... Nu-ți fie teamă, ți-o dau înapoi...

Cu un gest nonșalant, apucă eșarfa pe care Ganimard o scosese din buzunar și începu să se joace cu ciucurele.

— Cât de ingenioase sunt aceste flecuștețe pe care le fac femeile. Ai remarcat acest amănunt? Jenny Safir era foarte îndemânatecă și-și făcea singură rochiile și pălăriile. Sigur că și eșarfa asta a fost făcută tot de ea. Dealtfel am observat acest lucru încă din prima zi. Curios din fire cum sunt, am studiat acest ciucure și am găsit înăuntru o mică iconiță pe care biata fată o pusese acolo ca pe un talisman. Amănunt înduioșător, nu-i așa, Ganimard?

Intrigat, Ganimard nu-l părăsea din ochi. Lupin continuă:

— Cât ar fi de interesant să explorăm acum cealaltă jumătate, cea pe care mi-ai adus-o și pe care poliția a găsit-o la gâtul victimei, căci și această jumătate, pe care, în sfârșit, am pus mâna, se termină cu un ciucure și mor de curiozitate să știu dacă și aici se ascunde ceva... Da, exact cum am bănuț. Numai că aici se ascunde ceva mai de soi... Uite, un safir...

Rostind aceste cuvinte, scoase la iveală o piatră albastră, de o mărime și o puritate rară, șlefuită ca un diamant. Ei, ce părere ai de asta, amice?

Livid, cu privirea rătăcită, Ganimard se uita aiurit la piatra care strălucea de-ți lua ochii. Abia acum pricepuse în sfârșit întreaga mașinație.

— Dă-mi eșarfa, spuse Ganimard.

Lupin i-o întinse.

— Și safirul, porunci Ganimard.

— Chiar mă crezi așa de prost?

Dintr-un salt Ganimard se năpusti spre fereastră și o sparse.

— Degeaba! Fereastra asta nu dă spre cafenea. Te-am adus special în această cameră fără să-ți dai seama...

— Mâinile sus, aventurier de două parale!

— Degeaba! Bătrâna ta menajeră, Catherine, e în slujba mea. Ți-a scos cartușele din pistol, Ganimard.

Furios la culme, Ganimard aruncă pistolul și se repezi asupra lui Lupin. Dar aducându-și aminte de forța adversarului său, se opri la timp.

— Vezi, zise Lupin, după ce ți-am pus în mână acest caz elucidat de mine, după ce ți-am dat și eșarfa purpurie, piesa de rezistență în baza căreia îl poți acuza pe ucigaș, tu, drept mulțumire, vrei să mă dobori. Nu-i frumos, Ganimard, nu așa se procedează între doi vechi prieteni ca noi!

Tot vorbind, Lupin se apropie de ușa pe care o deschise fulgerător și ieșind afară, apăsă pe resortul care se închise automat.

După vreo douăzeci de minute, când Ganimard izbuti să se întâlnească cu oamenii săi, unul dintre ei îi zise:

— M-am întâlnit cu un fel de ucenic de pictor care mi-a zis să vă dau scrisoarea asta.

— Dă-mi-o!

Și desfăcând scrisoarea, scrisă evident, în mare grabă, Ganimard citi:

1. *„Să știi că bătrâna ta menajeră este cea mai cinstită dintre femei.*

2. *Ca atare nu și-ar fi permis pentru nimic în lume să umble la pistolul unui polițist. Altădată să nu mai crezi, cu gura căscată, ce-ți spune vechiul tău amic, Lupin!”*

CUPRINS

SEMNUL UMBREI.....	5
VERIGHETA SCHIMBATĂ.....	26
EDITH CEA CU GÂT DE LEBĂDĂ.....	40
CĂSĂTORIA LUI LUPIN.....	57
JOCUL SOARELUI.....	76
EȘARFA DE MĂTASE PURPURIE.....	94
CUPRINS.....	112